

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave	blz. 01
Colofon	blz. 03
Voorwoord	blz. 03
Nieuwtjes van de dorpsraad	blz. 04 - 05
Onze kleinste Hèmertsen	blz. 06 - 09
Jaarwisseling – van de burgemeester	blz. 11
Hèmerts dialect	blz. 11
Aart Vos, 50 jaar op de binnenvaart	blz. 12 - 13
Bijna lente en toch nog schaatsen!	blz. 14 - 16
Schaatsen aan de Nieuwstraat	blz. 17
Alpe 'd HuZes	blz. 19 - 21
Nieuw bedrijf 'Gerben en Anneke fotografie'	blz. 22 - 23
20 vragen aan.....Anne-Carlijn van Dam	blz. 25
Nieuw bedrijf Jan Lindhout Vloeren	blz. 27
Getrouwd	blz. 29
Leven met een (verborgen) beperking	blz. 31 - 33
O(pa) en o(ma) van een tweeling	blz. 34 - 35
Leerlingen van groep 8 naar de SlimmerQuiz	blz. 36 - 37
Column Jan van Wijk – Families Van Aalst	blz. 38 - 39
Spreekuur motorische ontwikkeling	blz. 40 - 41
Van Dorpswinkel naar supermarkt	blz. 43 - 45
Nieuw in Nederhemert	blz. 47
40 jaar getrouwd	blz. 48 - 49
55 jaar getrouwd	blz. 49
Bijzondere eilandbewoners	blz. 50 - 53
Oproep	blz. 53
Nieuws van het gezondheidscentrum	blz. 55
Nieuwsbrief van de huisartsenpraktijk	blz. 56 - 57
Positieve gezondheid	blz. 59
Aan boord van de Verwachting	blz. 60 - 62
Wist u dat...	blz. 62
Oorlogsdagboek van Kees van de Werken	blz. 63 - 66
Gedicht 'Dodenherdenking'	blz. 67
Namen op huizen nader verklaard	blz. 67
Van de Hersteld Hervormde Kerk	blz. 69 - 71
Uit de gemeenteraad – in memoriam Teunis	blz. 72 - 73
Opvoedingsavonden op 'De Wegwijzer'	blz. 73
Herinneringen aan de steenfabriek	blz. 75 - 77
Van de Oranjevereniging	blz. 78 - 79
Wandelclub	blz. 79
Fietsclub	blz. 81
Flitsen uit het verleden	blz. 81
Rietdekken	blz. 83
Opmerkelijk	blz. 83
Recept	blz. 86
Puzzel	blz. 87
Rouw	blz. 88

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 20,- en een abonnement per post kost € 30,- per jaar. Bezorging, klachten, nieuwe abonnees:
Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

Hele pagina	- € 550,- per jaar
Halve pagina	- € 275,- per jaar
Kwart pagina	- € 137,50 per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina	- € 110,- voor 1 uitgave	- € 400,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 55,- voor 1 uitgave	- € 200,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 27,50 voor 1 uitgave	- € 100,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 17,50 voor 1 uitgave	- € 55,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.
Facebook: Dorpsraad Nederhemert
Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Ingrid Visser, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Maart 2018

Op de eerste dagen van de week ga ik al vroeg over de dijk naar mijn werk. Meestal neem ik de fiets want daar is veel voor te zeggen. Neem ik deze wintermaanden de auto dan kan het zomaar zijn dat ik later arriveer dan wanneer ik de fiets kies, vanwege bevroren ruiten of portieren. Om die ene luttele kilometer te overbruggen naar het Kerkplein moet ik een stukje over de dijk. Dat klinkt romantisch en prachtig en dat is het in veel jaargetijden ook. De afgelopen tijd was het koud en heel winderig, toen leek dat kleine stukje best een stuk. De wind tegen, snijdende kou beet in mijn gezicht. 's Ochtends vroeg bleef het lang donker en zag ik haast nooit het vaak prachtig rode ochtendgloren over onze Maas. Twee weken terug stapte ik op mijn fiets en ineens hoorde ik een vroege bode van een nieuw jaargetijde: merels. Haast al vóór de ochtendschemer hoorde ik het lied van deze vogels. Voor mij het signaal dat de lente in aantocht is. Een donkere winter ligt achter ons. In de natuur klinken de voorboden voor een nieuw voorjaar, nieuw leven, nieuwe kansen, nieuwe verlangens, een nieuw hoofdstuk. Het gekwetter van de merels klinkt blij en vol beloften. Toch overvalt mij bij het horen van deze klanken ook een gevoel van weemoed en verdriet om wat was en niet meer terugkomt. Het was een tijd met vrolijke en fijne dingen die ons dankbaarheid gaven. Maar niet alleen dat. Ik moet en wil ook stilstaan bij de verdrietige dingen die ons de afgelopen tijd zo geraakt hebben. Ik denk aan dorpsgenoten die het zo moeilijk hadden en hebben. Mensen die soms kort of heel erg lang in het ziekenhuis moesten blijven omdat ze ernstig ziek waren. Ik denk hier ook aan die twee jonge gezinnen die hun man en vader moesten missen doordat de dood tussen hun in kwam staan. Wat een boodschap voor ons allemaal om hierbij te mogen en te moeten stilstaan. Hun lieve man en vader komt niet meer terug. De tijd gaat verder, de vogels fluiten weer, de lente komt. We mogen niet vergeten dat dit alles geleid wordt. Hoe u het ook gelooft of ervaart. We hebben het leven niet in onze eigen hand. Laten we met respect en in afhankelijkheid het nieuwe jaargetijde tegemoet gaan.

Gerda Kooijman

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad

Het is alweer lente als U deze krant leest. De maanden januari en februari, waarin we als dorpsraad weinig activiteiten hadden, zijn voorbijgeleden.

Nu aan het begin van de lente kijken we nog even terug naar de afgelopen periode.

Oud en Nieuw viering

Gelukkig is ook dit jaar de oud en nieuw viering rustig verlopen, zonder al te veel overlast en vernielingen.

Hier mogen we met z'n allen trots op zijn.

Er is gelukkig niet al te veel gestookt en de vuurwerkoverlast bleef ook binnen de perken.

We zouden echter wel willen vragen aan degenen die vuurtje stoken of grote hoeveelheden vuurwerk afsteken om dit niet meer in of bij het speeltuintje te doen.

Het is voor de kinderen en ouders niet fijn, dat ze door een grote brandplek in het gras moeten lopen.

De speeltuin is voor de kleintjes en daar moeten we vandaan blijven.

Een feit blijft het echter, dat we dit jaar van de gemeente een compliment verdiend hebben, want als we commentaar hebben op wat niet goed ging in voorgaande jaren, dan mogen we ook complimenten uit delen voor wat nu goed gaat. Zie hiervoor ook het stukje van de burgemeester!

We hopen dat we voortaan op deze manier met elkaar oud en nieuw kunnen vieren.

Heel Hèmert bakt

Naar aanleiding van het tragische ongeval van Roelof Oomen hebben we dit gebeuren afgelast. Het leek ons niet gepast dit te organiseren.

We houden het echter wel in gedachten en mocht het in december weer zo zijn dat we een wintermarkt kunnen organiseren, dan zullen we dit als onderdeel opnemen tijdens de wintermarkt.

Gebiedsplan

We hebben alle wensen van U opgenomen in een concept gebiedsplan, wat we op onze vergadering van 9 april aanstaande gaan doornemen.

Indien U dit concept in wilt zien of denkt dat U een aanvulling heeft, dan kan dat tijdens ons inloopspreekuur. U bent van harte welkom op **9 april** tussen 19.00 en 19.30 uur in Dorpshuis de Gaarde om het te bekijken.

Na de vergadering zullen we eventuele wijzigingen aanbrengen, waarna het doorgestuurd wordt naar de gemeente.

We nodigen U van harte uit het plan te komen inzien en Uw mening erover aan ons kenbaar te maken.

Positieve gezondheid

Marleen van Straaten is namens de gemeente Zaltbommel aangeschoven bij onze vergadering.

Zij kwam uitleg geven over het beleid van de gemeente Zaltbommel genaamd "positieve gezondheid".

De gemeente heeft een aantal stappen in dit beleidsplan opgenomen, die ze willen gaan vormgeven om bij te dragen in een goede gezondheid van de inwoners van de gemeente.

Elders in deze krant kunt U hier meer informatie over vinden.

Locaties voor plaatsen oplaadpaal

In overleg met de gemeente hebben wij voor Nederhemert-Noord een locatie doorgegeven voor een oplaadpaal voor elektrische auto's. Onze voorkeur gaat uit naar de Binnenweg nabij het dorpshuis en een eventuele tweede locatie in de nieuwbouw.

Veilige Buurt WhatsApp

De avond in het dorpshuis over dit onderwerp was redelijk bezocht.

De eindconclusie is dat de oude en de nieuwe App naast elkaar gebruikt blijven worden.

De politie maakt gebruik van de nieuwe App evenals een groot aantal mensen.

Er blijven een aantal mensen alleen de oude gebruiken, maar dat is geen probleem. Uiteindelijk komen de berichten via de oude, dan toch in de nieuwe App terecht.

Projectengeld

Het projectengeld, dus het extra bedrag, is dit jaar weer toegekend en gaat weer uitgegeven worden aan bloembakken.

Deze keer alleen voor Nederhemert Noord. Tevens komen er meer te hangen.

Eigenlijk zouden we dit jaar geen bloembakken aanvragen, maar in samenwerking met andere kernen en wijken hebben we er toch maar toe besloten om de aanvraag gezamenlijk te plaatsen en deze is toegekend.

Informatiebord

Het informatiebord wordt al mondjesmaat gebruikt. We roepen U dan ook allemaal op om eventuele aankondigen in te leveren bij Arie Verheij, Schoolstraat 1a, zodat we het bord ten volle kunnen gaan benutten.

Het is de bedoeling, dat er aankondigingen inkomen te hangen en **niet** dat er reclames in komen.

Groenstrookjes

Er zijn verschillende kleine groenstrookjes in ons dorp aangemerkt als hondenuitlaatplaats. De bewoners bij zo'n strookje zijn hier niet blij mee. We hebben de gemeente gevraagd of deze strookjes bestraat zouden kunnen worden (trottoir of parkeerplaats), maar dat schijnt niet mogelijk te zijn.

Mocht U klachten hebben hierover, belt U dan de centrale meldlijn 0418-681659 en geeft U daar Uw klachten door.

Wij als dorpsraad kunnen ons er wel in vinden om er trottoir of straatwerk in te leggen. Dit scheelt in onderhoudskosten en overlast. De gemeente is echter zuinig op het groen.

Bushokje aan de Maasdijk

Aan de Maasdijk staat een oud bushokje bij de weegbrug. We hebben de vraag ontvangen of er in dit hokje, wat toch wel een historische waarde heeft, een bankje gemaakt kan worden. Deze vraag hebben we bij de gemeente neergelegd en zij gaan het bekijken.

Inrichting rotonde

Aan de inrichting van de rotonde kunnen we helaas niets bijdragen, daar de gemeente het besluit heeft genomen om dit centraal uit te besteden en de rotondes eventueel te laten adopteren.

Zendmast

Er zit ontwikkeling in het plaatsen van de zendmast bij de rotonde. In Nieuwaal staat de mast reeds en gaat hij eendaags aangesloten worden. Voor Nederhemert is de vergunning verleend, dus daar kan de volgende stap ook gezet gaan worden.

Bestuur dorpsraad

Dit jaar zullen René van de Werken en Evelyne van Wijk in juni aftredend en herkiesbaar zijn in ons bestuur.

U kunt zich opgeven als eventuele kandidaat tot onze vergadering van juni 2018.

Dodenherdenking

Ook dit jaar zal er op 4 mei weer een dodenherdenking gehouden worden op de begraafplaats in Nederhemert om 19.00 uur.

Iedereen is uitgenodigd om hierbij aanwezig te zijn.

Volgende vergadering

De volgende vergadering is op maandag 9 april 2018 vanaf 19.30 uur in dorpshuis de Gaarde. U kunt naar het spreekuur komen van 19.00 tot 19.30 uur. Tevens ligt hier dan het concept gebiedsplan ter inzage.

Willemien Hobo

Onze kleinste Hemertsen

We geven haar
voorzichtig een kusje,
ons lieve
kleine zusje.

Beschuitjes moeten
wij nog smeren, dus
wil je voor een bezoekje
even telefoneren,
tel. 06-28878610.

Dankbaar en gelukkig
zijn wij met de geboorte
van onze dochter.

Roosmarijn Lisette Wilhelmina

Geboren
op 3 januari 2018
Zij weegt 4415 gram
en is 48 cm lang.

Remko en Lisette
Remmerde-van Bezooijen

Wigo en Liam zijn nu
even stoer, want ze zijn
nu allebei grote broer.

Molenpad 1
5317 JJ Nederhemert

Roos

Dankbaar en blij zijn wij met de geboorte van onze
dochter

Emma
Cornelia Eliza

15 december 2017

Emma is geboren om 05:24 uur en weegt 3280 gram

Corné en Linda Hobo
Nijverheidstraat 2
5317NL Nederhemert

Bezoek vinden we fijn, maar mag het in de kraamtijd zijn?
C: 0611582611 / L: 0646265465

*Een droom, een diep verlangen.
Deze droom werd met jouw geboorte,
door werkelijkheid vervangen*

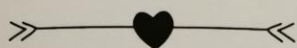

Emma

Onze kleinste Hèmertsen

MOOI WONDER VAN LEVEN
DOOR GOD AAN ONS GEGEVEN

HENRI & ELIZABETH VAN ZANDVLIET
YINTHE
SCHOOLSTRAAT 7 - 5317 JS NEDERHEMERT
H: 06-52310490 / E: 06-21676012

G E B O R E

BEZOEK VINDEN WE FIJN,
MAG HET IN DE KRAANTJID ZIJN?

BEN JE NOG NIET GEWEEST,
DAN BEN JE WELKOM OP ONS KRAAMFEEST!

ZATERDAG 27 APRIL 2018
15.00-18.00 UUR
MOLENSTRAAT 76
5317JA NEDERHEMERT

STIL IS ONS HART
BIJ DIT GROTE GESCHENK
DANK AAN U, GOD VAN AL HET LEVEN
DAT U ONS EEN ZOONTJE HEBT GEGEVEN

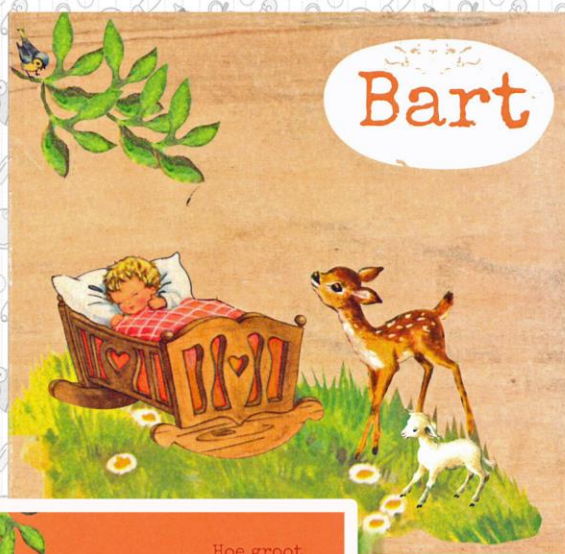
ELIAS
JELLE

WILLIAM EN MELISSA VAN WIJK
SLEUTELBLOEMSTRAAT 25, 5317N8 NEDERHEMERT
06-12599344 / 06-10830942

JELLE

19 FEBRUARI 2018

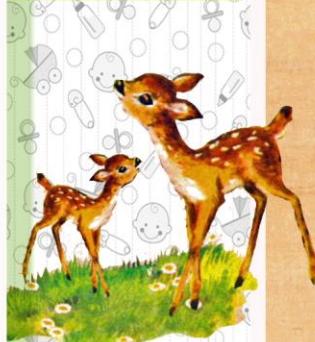
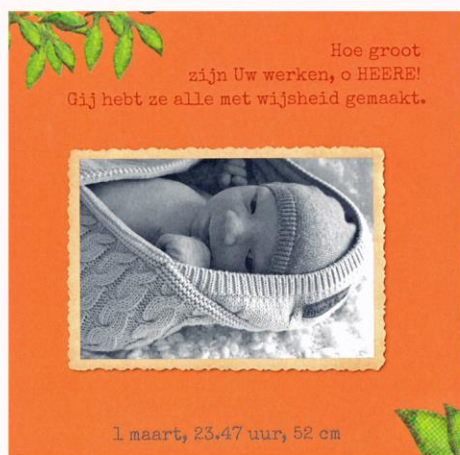
Onze kleinste Hemertsen

Blij en dankbaar zijn wij
met de geboorte van onze zoon

Bart Aalbert Jan

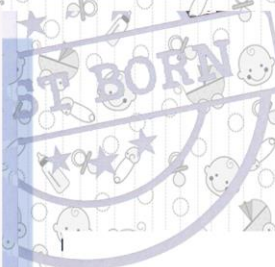
Wijnand en Gerdien van Appeldoorn
Kapelstraat 3a
5317 JP Nederhemert
0418519454

Dinand

7 maart
2018

JUST BORN

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
verblijdde ons met de geboorte
van een zoon en broertje

Dirk Jan Cornelis

We noemen hem **Dinand**

Johan en Hermien van Ooijen-Oomen
Inge
Jurjan
Claudia
Ricardo
Naomi

Tuinstraat 29
5317 JK Nederhemert
Tel. 0418 - 55 12 64

3940 gram
51 cm

Onze kleinste Hèmertsen

De Heere die elk leven leidt,
heeft ons opnieuw gezegend en verblijdt.
Hij gaf en spaarde leven,
ons heeft Hij een dochter en zusje gegeven

We noemen haar Leah Salomé

Johan en Nélleke Hab-Looij
Maurits
Margaretha
Elise
Micha
Hadassa

Leah

Jaarwisseling

Jaarwisseling in Nederhemert rustig verlopen

Elk jaar hoop je als burgemeester dat de jaarwisseling rustig zal verlopen. Zoals bekend zijn er bij de afgelopen jaarwisseling in de gemeente Zaltbommel toch wat incidenten geweest, met een hoog schadebedrag als gevolg. Gelukkig was het rustig in Nederhemert en mag schade als minimaal mag worden aangemerkt!

Ik bedank de inwoners voor hun hulp en inzet en hoop op helemaal geen schade bij de komende jaarwisseling.

Initiatieven van inwoners die kunnen bijdragen om ook komend jaar voor een zorgeloze en rustige jaarwisseling in Nederhemert te zorgen zijn natuurlijk uiterst welkom. Geef deze door aan uw dorpsraad!

Ik wens u allen een mooi jaar en hoop regelmatig in het mooie Nederhemert te komen.

Dr. J.P. (Peter) Rehwinkel
Burgemeester
Gemeente Zaltbommel

Hèmerts dialect

Hèmers Dialect

Bedrijvighèd

Ik heb geheard det ur bij Aaike de melkboer het een en aander goat veraandere. Er komt unne Coop winkel daar. Wen bedrijvighèd. Wieste gullie trouwens det er in Hèmert honderd en twee bedrijven of bedrèfkes zijn. Dè wies ik ok nie, mer ik heb ut gevonde op munne kompjoeter. Efkes gegoechelt. Der zijn zelfs bedrijven mee unne Ingelse naam zoes AJ Improve en Exit-Dus. 'k Zou nie wete wie dè zijn en wè ze doen. Ik kin er wel unne hoop zoès de kleine Blokker en de gebroeders Oomen mee d'r fruit. En ge kunt hier Bergen meubels kope en huize loate bouwe. Al mee al, we kunne best trots op Hèmert zijn. Dè veinde gullie ok wel dink ik.

O ja, nou schiet me nog iets te binne. De verkiezingen komme dr oan. Ik kom van de rotonde aaf de Ka op gereje en zie ik bij Woutjes un grote foto van Thom Ummels. Un vraag, hadde we doar gin noodgevend referendum over motte houwe of dè dè wel kan. Dè moes ik effe kwijt, snapte wel. Bedaankt vur ut leze en houdoe war.

Aart Vos: 50 jaar op de binnenvaart

Aart Vos, 50 jaar werkzaam bij gebroeders Vos in de scheepvaart

Op een zaterdagmorgen heb ik een afspraak gemaakt om een artikel te schrijven, want Aart Vos (zoon van Es Vos) was 50 jaar werkzaam bij Gebr. Vos Transport Zaltbommel. Aart is samen met zijn zoon werkzaam in de scheepvaart. Halverwege de week belde Aart mij op: "Dirk, het gaat zaterdagmorgen niet lukken, wij moeten lossen in IJmuiden". Dus de afspraak maar verschoven naar de zaterdag erop. Arie Verheij ging ook mee en bood bloemen aan namens de Dorpsraad. Aart was daar blij mee. Hennie zorgde voor de koffie en wij raakten in gesprek. Op de vraag: "Hoe is jouw interesse in de scheepvaart ontstaan?", antwoordde Aart: "Hier achter, op het voormalig terrein van ons, stond een woonwagen van Ko Westdorp, die hij helemaal aan het opknappen was. Ko lag met een munitieschip achter in het gat van de Dode Maas. Ik ging geregeld met Ko mee naar zijn schip en toen moet het plan geboren zijn dat ik ook schipper wilde worden, want dat was een mooi beroep!" Aart zette zijn plannen door, schipper worden. Maar de vader van Aart, Es

Vos, vond dat maar allemaal niets: "Je kunt beter doorleren", vertelde hij Aart. Maar die had daar geen zin in. Ja, Aart ging wel leren, een 2-jarige opleiding bij de Rijn en Binnenvaartschool Oranje-Nassau in Rotterdam. Dat was een schippersinternaat en dat zou er eigenlijk nog moeten zijn, vertelt Aart. Alles werd door de leerlingen zelf gedaan, ja zelfs de school schoonhouden, ramen zemen, vloer dweilen en ook voor je kleding zorgen, zodat die er schoon uitzagen. In die tijd kregen de leerlingen allemaal een matrozenpakje aan, iedereen was daar gelijk. Er was orde op school! Je kwam erachter als jij je daar niet aan de voorschriften zou houden. Na de schooljaren ging hij varen als matroos op een duwbak bij Joop Otten van IJmuiden naar Rozenburg. De vader van Aart, Es Vos, kocht 2 motorschepen en Aart ging met een schipper varen op de Maasstroom van Luik naar Maastricht. Daarna weer gevaren op de Maasstroom 3.

Fotoalbums komen voor de dag want Aart heeft van alle schepen waar hij op gevaren heeft, foto's. In 1973 werd hij zelf schipper op de Maasstroom 4.

In 1975 ging Aart met zijn duwboot varen op de "vrije markt" van Nederland naar België. In 1977 trouwde hij met Hennie op de Maasstroom 4. Ruim 9 jaren hebben ze als echtpaar geleefd op de boot. Toen werd het tijd om een huis te bouwen in de Kapelstraat. Aart tekende een contract om huisvuil te vervoeren van Utrecht naar Rotterdam en heeft dat 32 jaar gedaan. In 1987 werd het bedrijf overgenomen door de zonen van Jan,

Es, Daan, Bert en Broer Vos. Men ging investeren in het wagenpark en schepen en er werden loodsen gebouwd aan de Kapelstraat in Nederhemert, want dat was hard nodig volgens Aart. Zelf ging hij vanuit het bedrijf verder in de scheepvaart, want dat was en is nog steeds zijn lust en zijn leven. Aart geeft nog wel eens praktijkcursus aan schippers van duwbakken van De Heus mengvoeders uit Ede die zelf ook 20 kleine duwbakken bezitten. Hij laat daar foto's van zien en je kunt merken dat dit heel veel betekent voor hem. Hij vertelde

dat hij 3 maanden schipper was en een aanvaring mee gemaakt heeft, waar hij zelf niets aan kon doen. Het stuurwerk van zijn duwboot was kapot, twee slepers namen de duwbak op sleep. Maar op een gegeven moment konden de slepers de duwbak niet houden en die boorde zich in een benzinetanker die vanaf Rotterdam kwam varen, met alle gevolgen van dien. De tanker vloog in brand en de benzine brandde wel 7 uur lang voor het vuur uit ging.

Aart bleef varen tot 1990. Toen kwam hij naar de wal om op kantoor administratiewerk te doen. Maar de vaart bleef Aart trekken. In 2010 besloot hij, na overleg met zijn vrouw, toch weer te gaan varen. En dat doet hij samen met zijn zoon nog steeds met veel plezier. Ook het administratiewerk verzorgt hij op de boot. "Maar", vertelde hij mij: "ik ga er toch over denken om in de toekomst het rustiger aan te gaan doen, want de jaren gaan ook mee tellen." Het is moeilijk om aan goed personeel te komen, daarom blijft hij voorlopig nog zelf varen. Tijdens de nieuwjaarsborrel

van het bedrijf, begin dit jaar, werd er even bij stil gestaan dat Aart al 50 jaar in het bedrijf werkzaam was. Directielid Govert van de Werken sprak hem toe en had lovende woorden voor hem, voor zijn inzet en bedrevenheid. Vijftig jaar in dienst is een lange tijd. Het werken in de scheepvaart nu of 50 jaar geleden, dat is een groot verschil. Govert hoopte dat Aart zijn werk in gezondheid nog enkele jaren kan blijven uitoefenen. Ook Hennie, de vrouw van Aart, werd bedankt voor haar inzet. Want heel de week alleen thuis valt ook altijd niet mee. Maar ook Hennie kijkt naar het weekend uit, heerlijk weer samen.

Dirk Brugmans

Bijna lente maar toch nog op het ijs!

Wie had dit nog verwacht....?

Nadat we een paar weken terug hadden kunnen genieten van 1 avondje ijs, had niemand nog Koning Winter verwacht. Zoals altijd wordt door de leden van onze ijsclub het weer nauwlettend in de gaten gehouden, zodra er in het nieuws ook maar een graadje vorst wordt aangegeven. Zo ook deze keer... er werd serieuze vorst aangegeven. Het enige

minpuntje was dat de temperatuur overdag boven nul uit zou komen, wat voor onze baan bij Rudi van de Werken natuurlijk funest zou zijn. Maar niet geschoten is altijd mis, dus donderdagavond 22 februari hebben we alvast de puttenuitlaat dichtgemaakt en goed ingepakt voor de vorst en daarna de putten vol laten lopen met water zodat we alvast een begin zouden hebben voor het opbouwen van de ijsvloer.

Vrijdag bleek dat dit niet afdoende was, er was wat water weggelopen. Dus hebben we de putten afgesloten met piepschuim. Dit bleek te werken. Diezelfde vrijdag zijn we later op de avond, toen het een paar graden vroom, begonnen met sproeien. Er lag zaterdagochtend een mooie ijsvloer, maar helaas gooiden de zon en de temperatuur roet in het eten, want later op de dag was alles weggesmolten.

Zaterdagavond zijn we weer begonnen met sproeien en nadat er een ijsvloertje lag van een paar millimeter, hebben we er een laag kalk opgebracht in de hoop dat dit het smelten enigszins tegen zou houden. Tevergeefs, zondagmiddag was alles weer grotendeels weggesmolten.

Toen zakte de moed ons toch wel in de schoenen en hebben we op het punt gestaan om op te geven. Na rijp beraad en omdat het bloed toch kruipt waar het niet gaan kan, hebben we besloten om er nog een keer voor te gaan. Zondagnacht was Rudi in zijn eentje alvast begonnen met sproeien (hij was zeker zo fanatiek als wij) en in de vroege ochtend zijn wij er mee verder gegaan. Nu leek het te gaan lukken, we hadden er goede hoop op die avond het baantje open te doen. Maar hoewel het die maandag deels bewolkt was, smolt 's middags toch weer het grootste gedeelte van de baan weg, dus kon er die avond niet geschaatst worden.

Omdat de vooruitzichten gunstig waren, zijn we 's avonds toch weer begonnen met sproeien tot diep in de nacht.

's Morgens lag er een prachtige ijsvloer. En omdat het voorjaarsvakantie was hebben we besloten de baan die morgen vanaf half negen open te doen zodat de kinderen in ieder geval konden schaatsen.. En wat was het leuk om al die kinderen zo te zien genieten...

Om de baan te sparen voor 's avonds, hebben we hem 's middags dicht gedaan. Tot een uur of half drie bleef hij goed, daarna ging het weer mis en was het ijs weer grotendeels weg. Dus 's avonds weer gesproeid tot er een mooie laag ijs lag.

Woensdag, vroeg in de morgen, had het gesneeuwd en nadat we de sneeuw eraf geschoven hadden, hebben we de baan nog een paar keer gesproeid, zodat hij er weer prima bij lag. 's Morgens was het een gezellige drukte en kon er tot in de middag geschaatst worden. Tussen de middag kwam Johanna van Ooijen nog pannenkoeken brengen voor de bestuursleden, wat zeer op prijs werd gesteld!

Omdat het die dag de hele dag vroom hebben we, nadat iedereen eraf was, de baan schoon geschoven en er nog een paar lagen water op gesproeid. Daardoor kon hij 's avonds ook open, wel in een wat afgeslankte vorm, maar nog groot genoeg om er fatsoenlijk op de schaatsen. Hoewel het berekoud was, was het lekker druk.

Donderdag zijn we weer om 8:30 uur opengegaan. Het was weer ijskoud met gevoelstemperaturen van -15 graden. Dat mocht de pret niet drukken, want de opkomst was goed. Deze dag hebben ze bijna de hele dag kunnen schaatsen. Aan het einde van de middag hebben we de baan weer geveegd en zijn 's avonds om half zeven weer opengegaan.

Zaterdag hebben we de week afgesloten met spelletjes voor jong en oud. We hebben stoelendans gedaan, bierkratcurling en sleetje prikken. Het was geslaagde afsluiting van een hele mooie week.

Van Giovanni en Ellemieke Kuipers kregen we nog een krat Heineken om ons te bedanken voor de leuke week.

Vrijdag is er de hele dag geschaatst. Het was een gezellige drukte. 's Middags hebben we levende stoelendans gedaan met de kinderen, wat ze heel leuk vonden. Van Karin Kuipers kregen we een doos Merci-chocolade met een bedankkaart erbij, wat we enorm waardeerden. Omdat ze die nacht sneeuw aangaven en de temperatuur maar net onder nul lag, hebben we die avond niet gesproeid, daar zou het ijs eerder slechter dan beter van worden. En er was 's nachts inderdaad een behoorlijke laag sneeuw gevallen, die we vroeg in de ochtend eraf geschoven hebben.

Wij hebben deze week genoten van alle blijde kinderen en ook ouders. Daar doen we het ook voor en daar hebben wij veel plezier in. Wij willen dan ook iedereen bedanken voor de gezellige week en alle positieve reacties die we gehad hebben! We kunnen niet anders zeggen dan dat alles super verlopen is. Tot slot willen we natuurlijk onze onmisbare vrijwilligers bedanken én Rudi van de Werken die zijn erf en bedrijfsruimte beschikbaar heeft gesteld.

Nogmaals hartelijk bedankt!!

De ijsclub

Bijna lente en toch nog op het ijs!

En nog even schaatsen aan de Nieuwstraat

IJclubpad

Alpe d'HuZes

Gerrit Robbemondt zet zich met dank aan sponsors in voor Alpe d'HuZes

'Het geld is gewoon heel hard nodig'

In Nederhemert en omstreken behoeft de naam Gerrit Robbemondt geen verdere introductie. Toch weet hij te verbazen door op zijn zestigste nog te gaan deelnemen aan Alpe d'HuZes. "Het geeft een extra stimulans dat je ziet hoe er moet worden gebuffeld om het geld bij elkaar te sprokkelen."

NEDERHEMERT - Door de jaren heen is Alpe d'HuZes een actie geworden die in het hele land gevolgd wordt. Bijna ieder dorp heeft wel een team dat zich inzet om de Alpe d'Huez te beklimmen om zo via sponsors geld in te zamelen voor het onderzoek naar kanker. Ook Nederhemert was een aantal jaren geleden vertegenwoordigd op de legendarische berg. In 2014 nam het tien man tellende Team Nederhemert deel aan de inzamelingsactie en dat deden zij met overweldigend succes. Het streefbedrag werd ruim overschreden en met een totaalopbrengst van 43.070 euro droegen zij een flinke steen bij aan de actie Alpe d'HuZes.

Vier jaar later is er namens ons dorp weer een vertegenwoordiger van de partij. Begin juni reist Gerrit Robbemondt samen met zijn collega's van G. van der Ven B.V. Aannemingsbedrijf uit Brakel af naar Frankrijk. De ondernemer en verenigingsman uit ons dorp kwam in september vorig jaar op het idee om mee te doen. "Ik werd toen zestig en dat was wel het moment waarop ik dacht: dat is niet iedereen gegeven. We hebben het ook bij ons in het dorp ervaren dat mensen niet oud werden door die ziekte. Bij Van der Ven werd rond dezelfde tijd als mijn verjaardag het plan gesmeed om als bedrijf deel te nemen aan Alpe d'HuZes. Ik vond het een mooie uitdaging om daar ook aan mee te doen. Als je in goede gezondheid verkeert, vind ik het niet de grootste moeite om die inspanning te leveren. Alles om het onderzoek naar kanker verder te helpen."

En zo begon voor hem het avontuur. Hij schreef zich via de website www.opgevenisgeenoptie.nl in bij Team Van der Ven 2. Bij een wielenzaak in Zaltbommel tikte hij een wielerved ("Knalgeel met blauw!") op de kop en hij begon zich alvast fysiek én mentaal voor te bereiden op de imposante klim van komende zomer. "In oktober ben ik gelijk begonnen met medisch fitness. Ik ben vijftien kilo afgevallen, dat's alweer gewicht dat je niet mee hoeft te nemen. Tegenwoordig ben ik zelf op de fiets aan het trainen. Maar het is allemaal wel makkelijker gezegd dan gedaan. Je kijkt een keer naar Youtube-filmpjes van mensen die de Alpe d'HuZes aan het beklimmen zijn en dan zie je; het is toch wel behoorlijk fietsen", aldus Gerrit met een goed gevoel voor understatement.

Mede daarom heeft hij zijn doel licht bijgesteld. Op zijn actiepagina staat namelijk dat hij sowieso twee keer de berg op gaat, maar dat zou toch iets teveel van het goede kunnen zijn: "Ik ga in ieder geval voor één beklimming en als ik boven ben dan zegt mijn lichaam wel of ik het nog een keer kan en moet doen. Ik moet de realiteit in ogen houden dat ik zestig jaar oud ben. En geen twintig."

Maar zijn leeftijd houdt Gerrit geenszins tegen om het plan door te zetten. Hij zocht naar mensen die hem financieel konden steunen. En toen kwam hij erachter hoe groot de support vanuit het dorp daadwerkelijk is. Daar mag best weleens aandacht aan worden besteed, vindt hij: "Mijn grootste sponsor is het bedrijventerrein De Ambachtshof/Nijverheidstraat. Zo'n twintig bedrijven dragen eraan bij dat ik dit kan doen. Ik ben trots en heel erg dankbaar dat mensen en bedrijven zoiets voor me willen doen."

Op het moment van schrijven staat de teller van Gerrit op een behaald bedrag van 3530 euro. Daarmee is hij al ruimschoots over het minimale bedrag heen dat Alpe d'HuZes per deelnemer ten doel stelt. Maar Gerrit wil meer. Het vroegere Team Nederhemert sloeg daarop

de handen ineen om een mooie inzamelingsactie op te zetten. En dat lukte; op 6 april komen leden van het team in Nederhemert langs de huizen om puddingbroodjes te gaan verkopen. Dit tot grote tevredenheid van Gerrit: "Het is toch schitterend dat mensen die het zelf hebben gedaan nog steeds geïnspireerd zijn om mee te helpen? Ik vind het een geweldig mooi gebaar."

Ook Gerrit zelf zit dezer dagen niet stil. Hij is volop bezig met het organiseren van een informatieavond die op donderdagavond 12 april in Dorpshuis De Gaarde plaats moet gaan vinden. Gerrit kan nog niet teveel prijsgeven, maar Willemijn Hobo zal daar zeker als één van de gastsprekers aanwezig zijn. Zij ontving op 26-jarige leeftijd de Bas Mulder Award waardoor ze haar stamcelonderzoek mocht uitvoeren. Ook deed zij zelf een jaar na Team Nederhemert mee aan Alpe d'Huzes.

Als trotse oom hoorde Gerrit haar verhalen met veel belangstelling aan. Hij hoopt dan ook dat geïnteresseerden op 12 april de tijd vinden om naar het dorps huis in Nederhemert te komen. Het is volgens hem absoluut de moeite waard: "Als je met Willemijn praat, begrijp je gelijk dat het geld gewoon hard nodig is. De centen moeten steeds maar weer bij elkaar gesprokkeld worden om het onderzoek draaiende te houden. Je ziet hoe ze moeten buffelen om dat geld bij elkaar te krijgen. Dat is voor mij wel een extra stimulans geweest. De sprekers komen uitleggen wat er wordt gedaan met het geld. 'Wat houdt het onderzoek naar kanker in?' 'Hoe ver zijn we eigenlijk?' Het wordt echt een interessante, informatieve avond. Voor iedereen gratis toegankelijk. En het kopje koffie staat klaar."

(Wilt u Gerrit financieel een hart onder de riem steken? Dat kan. Ga op de website deelnemers.opgevenisgeenoptie.nl naar het zoekvak (rechtsbovenin) en zoek op naam: 'Robbemondt'. De rest wijst zich vanzelf. Bellen of mailen mag ook. Bel dan met 06 55 80 27 63 of mail naar info@robbemondt.nl)

Actie voor Alpe d'Huzes

Puddingbroodjes

Puddingbroodjes voor Alpe d'Huzes

Beste dorpsgenoten, misschien herinnert u zich nog wel de actie van Team Nederhemert voor Alpe d'Huzes, we hebben toen mede met uw steun een fantastisch bedrag opgehaald. De tijd vliegt voorbij, het is inmiddels al weer bijna 4 jaar geleden. We hebben in die tijd veel steun gehad van onze oranje vereniging, met name Gerrit Robbemondt heeft veel voor ons betekend. Wij hebben gehoord dat hij dit jaar wil deelnemen aan dit bijzonder mooie evenement. Wij weten wat daar allemaal bij komt kijken.

Een van de doelstellingen is om zoveel mogelijk geld in te zamelen voor KW-kankerbestrijding. Om Gerrit hier een handje bij te helpen komen wij op 6 april bij u langs met heerlijke puddingbroodjes, gemaakt in Nederhemert!!! Helpt u mee, door bij ons van die heerlijke puddingbroodjes te kopen?

Team Nederhemert ontwaakt!! Bij verschillende teamgenoten begint het weer een beetje te kriebelen, bloed kruipt waar het niet gaan kan, af en toe wordt er een hengeltje uitgewooid, de eerste ideeën worden uitgesproken, kortom langzaam ontwaakt het team. U hoort nog van ons....

In goede gezondheid leven is een enorm voorrecht waar we dankbaar voor moeten zijn. Dat beseftte ik me des te meer toen ik vorig jaar zestig mocht worden. Maar ook dat besef deed me besluiten om mee te doen aan Alp d'HuZes, het jaarlijkse spektakel wat georganiseerd wordt door het KWF. Ik ben ontroerd door de enorme steun vanuit ons schitterende dorp. Via deze weg wil ik dan ook iedereen van harte bedanken voor zijn of haar bijdrage, in welke vorm dan ook. En in het bijzonder wil ik graag mijn dank uitspreken aan de bedrijven die gesitueerd zijn op het bedrijventerrein 'De Ambachtshof/Nijverheidstraat':

Van Loon Autobedrijf | Vos Parts | Bouwbedrijf Verploegh
Van den Oever woninginrichting | Loonbedrijf Struijk
Hans van der Vliet Machinaal Timmerwerk | Techcore | Meubelberg
woninginrichting | Brienens metaalbewerking
La Festa catering | A. v/d Pol interieur timmerwerken
BBQ kampioen | Jan Lindhout vloeren | Marco Bouman vloeren
Beverloo Glazenwassers | De Putter Auto's | Jan op 't Hof
Autobedrijf Gebr. Oomen | Handelsonderneming Jeroen Oomen
Van den Oever Intern Transport | Stoffenhandel Mark Stakenburg

En verder eenieder die dit mogelijk heeft gemaakt!

Wil je me nu ook steunen in deze strijd tegen kanker? Dat kan!

Ga op de website

deelnemers.opgevenisgeenoptie.nl

naar het zoekvak (rechtsbovenin) en zoek op naam: 'Robbemondt'. De rest wijst zich vanzelf.

**AMBACHTSHOF &
NIJVERHEIDSTRAAT**
NEDERHEMERT

Een nieuw bedrijf: Gerben en Anneke fotografie

Het verhaal achter Gerben en Anneke Fotografie

Nederhemert is sinds 1 januari 2018 een fotografenduo rijker. We delen graag ons verhaal!

Voor degenen die ons nog niet kennen, wij zijn Gerben en Anneke Vat en wonen sinds oktober 2016 in Nederhemert. Gerben (23) komt oorspronkelijk uit Nieuwaal en is werkzaam bij Op 't Hof Nederhemert BV. Anneke (22) heeft anderhalf jaar geleden het Veluwe Ermelo ingeruild voor de Bommelerwaard en werkt op kantoor bij Quik's Potato Products in Hedel.

Anneke kocht haar eerste spiegelreflexcamera vier jaar geleden en sindsdien geniet zij ervan om emoties en onvergetelijke momenten vast te leggen. Gerben deelt deze passie, houdt van het contact met mensen en is altijd in voor een praatje. We bundelen onze krachten en fotograferen bij elke opdracht samen. Dit geeft ons de mogelijkheid om alle momenten vanaf verschillende posities vast te leggen. Onze focus ligt op bruiloften en loveshoots. Daarnaast zijn we ook graag bezig met kinder- en gezinsfotografie. Aan mooie buitenlocaties voor dit soort shoots ontbreekt het gelukkig niet!

Op onze website (gerbenenanneke.nl) is meer informatie te vinden over alle mogelijkheden. We hopen jullie snel te ontmoeten!

Gerben en Anneke Vat

Gerben *Anneke*
F O T O G R A F I E

20 vragen aan..

Anne Carlijn van Dam

1. **Naam:** Anne-Carlijn van Dam
2. **Adres:** Boterbloemstraat 12, 5317NH Nederhemert
3. **Geboorteplaats en datum:** Nederhemert – 23/03/1999
4. **Beroep/ Opleiding en waarom doe je dit:** op dit moment zit ik in het tweede jaar van de opleiding: Human Resource Management (een moeilijk woord voor: personeelszaken). Ik heb gekozen voor deze studie, omdat ik op zoek was naar iets met het bedrijfsleven en met mensen. Dit was dus de beste keuze!
5. **Relatie:** Ja! De gelukkige is Jelle Katerberg, uit Zaltbommel.
6. **Hobby's:** paardrijden.
7. **Lievelingsmuziek:** van alles. Nederlandse muziek, alles uit de hitlijst, je kan het zo gek niet verzinnen. Alleen opera en klassieke muziek vind ik iets minder..
8. **Favoriete lectuur/ Boeken:** Mijn favoriete soort boeken zijn ook erg uiteenlopend. Van een roman tot een thriller. Ik heb nog geen favoriet kunnen kiezen.
9. **Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan:** hetzelfde als mijn hobby, paardrijden. Het leuke eraan is dat je even je gedachten kan verzetten en bezig kan zijn met iets anders. En dan ook nog eens met zo'n groot (meestal lief) paard. Het blijft bijzonder.
10. **Lievelingseten:** de lasagne van mama, de kippensoep van oma & natuurlijk frietjes.
11. **Waar ben je trots op in je leven:** waar ik toch wel het meest trots op ben is school. Na wat moeilijke jaartjes in het begin van mijn HAVO, wandel ik (tot nu toe) zonder enige moeite door m'n HBO opleiding. Zelfs in het eerste jaar mijn Propedeuse gehaald. Wie had dat verwacht?!
12. **Mooiste/leukste vakantieplek:** mijn leukste vakantieplek is toch wel Tenerife. De mooiste vakantieplek is Souillac in Frankrijk.
13. **Heb je ergens spijt van:** waar ik spijt van heb is dat ik niet eerder ben begonnen aan mijn auto rijbewijs. Met de kou van afgelopen weken was het op de scooter niet echt een pretje en was dat rijbewijs toch wel handig geweest!
14. **Wie bewonder je het meest en waarom:** degene die ik het meest bewonder is mijn moeder, Antoinette van Dam. Staat altijd voor iedereen klaar, werkt hard, op kantoor en thuis & is altijd de rust zelve. Dat doe ik haar niet na.
15. **Leukste jeugdherinnering:** de leukste jeugdherinnering die ik heb is toch wel bij mijn beide opa's en oma's. Een aantal dagen in de week waren mijn zusje, Madeleine, en ik op de boerderij en een paar dagen in de week op het schip en in het zand. Dat was wel heel gaaf.
16. **Wie wil je ooit nog eens ontmoeten:** het is heel cliché, maar het lijkt me toch wel heel leuk om de koning & de koningin een keer te ontmoeten!
17. **Waar voel je je het meest bij betrokken:** pfff, wat een lastige vraag! Wat moet ik hier nou kiezen? Natuurlijk vriendinnen, vrienden en familie. Er is zoveel keus.
18. **Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn:** ik vond dit ook een moeilijke vraag en heb het antwoord ook niet helemaal alleen verzonnen: dankjewel Martine. Namelijk een pinautomaat buiten de winkel! Toch wel handig af en toe.
19. **Wat vind je het leukste aan Nederhemert:** L&L, natuurlijk. Ik werk hier op vrijdag en zaterdag een aantal uurtjes in de cafetaria, en dat al een paar jaar. En in het café kom ik ook al wat jaartjes in het weekend om een drankje te doen. En het blijft gezellig.
20. **Aan wie moeten wij de volgende keer de 50 vragen stellen:** Anna Jet van de Werken (met dank aan Leny). 😊

Nieuw bedrijf: Jan Lindhout Vloeren

Jan Lindhout Vloeren

Zoals iedereen wel weet is Nederhemert een ondernemend dorp. Waar ook vele jonge ondernemers al vroeg beginnen met hun eigen bedrijfje. Eén van die jonge ondernemers is gevestigd in de Ambachtshof op nummer 7a, namelijk Jan Lindhout Vloeren. In de unit is een leuke showroom ingericht, waar de klant een kijkje kan nemen. Het is misschien niet heel groot, maar je krijgt gelijk een idee wat de mogelijkheden zijn. De showroom is alleen te bezoeken op afspraak, omdat Jan vaak onderweg is. De bedrijfshal wordt verder gebruikt als opslag voor materialen.

Jan is met zijn 22 lentes jong toch al vrij ervaren als eigen ondernemer. Al werkt hij nu ongeveer 1 jaar onder de naam Jan Lindhout

Vloeren, hij is al vanaf zijn 18e ZZP'er. De eerste jaren werkt hij veel samen met zijn vader André en dat gebeurt nu nog steeds met regelmaat. Met zijn vader deed Jan een aantal jaren terug vaak grote projecten, waar duizenden meters vloer gelegd moesten worden. Klussen die wel een aardig tijdje in beslag namen. André werkte zelfs op Bonaire, alleen dat vind Jan zelf niks. "Prima voor vakantie, maar veel te warm om te werken".

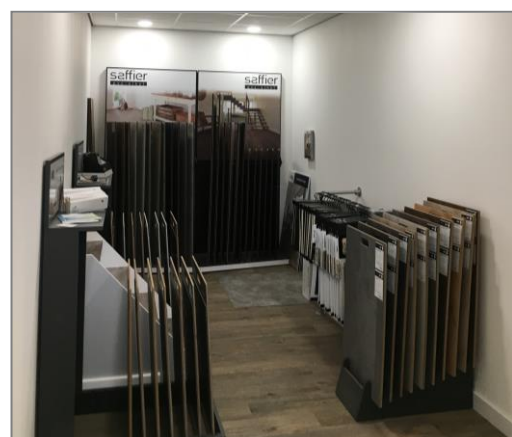

Tegenwoordig werkt hij vaak samen met een zelfstandige ondernemer uit Berlicum. Vooral veel voor particulieren. En dat trekt Jan ook wat meer, omdat je dan ook echt

mensen gelukkig kan maken als je goed werk levert. "De ene klant wil graag een mooie PVC vloer, maar de ander heeft toch liever zacht tapijt onder de voeten. Samen bespreek je dan de ideeën en mogelijkheden en het is dan mooi als de klanten tevreden zijn met het eindresultaat". Buiten PVC en tapijt, levert Jan ook vinyl en coating vloeren, maar ook binnen-zonnewering kan hij plaatsen.

Het werkgebied ligt nu het meest in de omgeving van Den Bosch en dat komt vooral door mond-tot-mondreclame. Iets wat natuurlijk vooral fijn is qua reistijd. Maar als ik naar buiten kijk zie ik een bus die niet verkeerd is om een aantal kilometers mee te maken, al hoewel het inmiddels al wel de derde is volgens Jan. "Deze blijft deze hopelijk wel een aantal jaartjes mee gaan, ik heb hem een tijdje terug nog laten bestickeren". Ook heeft hij een website laten maken onder www.janlindhoutvloeren.nl en is hij op Facebook terug te vinden.

René van de Werken

Getrouwd!

Arjan Comen & Joanne van Leijkoop
9 februari 2018

Yuri & Anouk Beers
30 juni 2017

Leven met een (verborgen) beperking

Leven met een verborgen beperking

In de afgelopen dorpskranten zijn er een aantal artikelen verschenen over mensen met een zichtbare beperking. Deze keer gaat het over een onzichtbare beperking: hyperacusis.

Het heeft lang geduurd voordat ik aan dit stuk ben begonnen. 2 dagen voor de deadline van inlevering om precies te zijn. Van tevoren heb ik er lang over nagedacht, vond het moeilijk om er aan te beginnen, moeilijk om het onder woorden te brengen en moeilijk om er mee bezig te zijn, wilde er eigenlijk niet mee bezig zijn. Maar om begrip te kweken, zullen mensen toch eerst moeten weten wat er met mij aan de hand is, dus daarom toch dit stuk.

Eerst dan maar even het medische gedeelte.

Hyperacusis is kort samengevat overgevoeligheid voor de meest gewone geluiden.

De oren zijn overgevoelig geworden en hebben hun zogenaamd **dynamisch bereik** verloren. Dit is het vermogen om plotselinge veranderingen in geluidsstrekte zonder probleem te verwerken. Met hyperacusis is er plotseling of geleidelijk een situatie ontstaan waarbij dagelijkse geluiden en luide geluiden als onverdraaglijk en veel te hard worden ervaren, zodanig dat je je vingers in je oren

stopt bij het horen van een magnetronbeep, het op de grond vallen van een pen, het doortrekken van de wc, het voorbijrijden van een auto, enzovoorts. De lijst is oneindig.

Hyperacusis is geen levensbedreigende aandoening maar afhankelijk van de ernst kan het wel heel traumatisch zijn: het is erg angstwekkend, en heel moeilijk om op het werk en thuis mee om te gaan. Op het sociale vlak zal het iemands mogelijkheden sterk inperken en zijn of haar leven in veel gevallen drastisch veranderen.

Deze overgevoeligheid kan onder andere ontstaan door:

- een geluidstrauma, bijvoorbeeld een autoalarm, vuurwerk of een ander extreem geluid
- Een langdurige blootstelling aan een te hoog geluidsniveau, bijvoorbeeld fabriekswerk, het bespelen van een muziekinstrument, herhaaldelijke bezoeken aan concerten en luide café's, etc.
- Buis van Eustachiusproblemen en oorontstekingen
- Ziekte van Menière en Lyme
- Hoofdletsel, waaronder whiplash
- Kaakgewrichtproblemen
- Post-operatieve reactie na ingrepen in kaakgebied en oor
- Onvoorzichtig uitspuiten van het oor
- Autisme

Bij mij is de hyperacusis in mei 2016 ontstaan uit een combinatie van een operatie aan mijn rechteroor, waarbij het trommelvlies is gesloten, en een ontsteking aan mijn evenwichtsorgaan. Het begon in eerste instantie met het ventilatiesysteem in huis en de klimaatbeheersing op kantoor. Het leek wel of alle geluiden werden overstemd door deze geluiden. Alsof ik in een holle ruimte stond, waar de galm al het overige geluid overstemde. Het geluid leek heel mijn hoofd over te nemen. In korte tijd kwamen daar andere geluiden bij: het geluid van bestek, het omslaan van de krant, auto's vliegtuigen, helikopters, stemmen, wc doortrekken, het geluid van plastic bakjes.

De geluiden die pijn doen hoeven niet eens hard te zijn. Zo voel ik sommige auto's al aankomen door een vervelende trilling in mijn oor, voordat ik ze überhaupt hoor. Met name

een grote Amerikaanse Pickup truck en een 45 km autootje met een typisch motorgeluid.

Ik kan nog wel even doorgaan met opnoemen welke geluiden pijn doen, maar ik denk dat het zo wel duidelijk is.

In die tijd dat de hyperacusis begon werden bij ons in de straat huizen bijgebouwd. Ik wist niet waar ik het zoeken moest: 5 dagen lang, van 's morgens 7 tot 's avonds 17 uur werd er geboord, met vrachtwagens af en aan gereden, met kranen gegraven, met sjofels gereden, etc. Al dat gebrom aan mijn oren! Ik had tegelijkertijd oordoppen in en oorkappen op, maar zelfs dat hielp niet. Ik heb me in die dagen dan ook vaak afgevraagd hoe ik het op deze manier moest volhouden.

Inmiddels is de bouw een dik jaar klaar en is in september 2016 de diagnose 'hyperacusis' gesteld, met de mededeling dat er niets aan te doen is. Aangezien ik sinds september 2016 weet dat de hyperacusis bij mij door een verkeerde drukregeling van mijn trommelvlies veroorzaakt wordt, hebben ze toen als proef een buisje in mijn trommelvlies geplaatst en dat geeft gelukkig verlichting. De eerste paar weken na plaatsing is de hyperacusis zelfs helemaal weg. Helaas zorgt o.a. oorsmeer er voor dat de drukregeling alweer snel verstoord wordt, waardoor de hyperacusis snel toeneemt. Maar met het buisje in is het gelukkig nooit meer zo erg geweest als toen in het begin, toen ik het buisje niet in had. Het eerste (proef)buisje was na 2 maanden alweer uitgestoten, en het andere buisje na 5 maanden. Maar het huidige buisje houdt het gelukkig alweer bijna 10 maanden uit.

Doordat ik wist waar het probleem van mijn hyperacusis lag, heb ik lang gehoopt dat er iets aan gedaan kon worden. Begin januari ben ik echter bij het Radboud in Nijmegen geweest en ook daar hebben ze aangegeven dat ze helaas niets voor me kunnen doen. Dus dat was een grote tegenvaller.

Omdat ik mijn huidige werk niet meer kan doen als gevolg van de hyperacusis, ben ik vaak thuis. Thuis ben ik overdag alleen en heb ik de geluiden tot op zekere hoogte onder controle. Tegen de tijd dat mijn man en kinderen thuiskomen wordt het anders. Ik kan namelijk niet goed tegen stemmen en gegiechel (reuze handig met pubers in huis). Meestal zijn het lage stemmen waar ik niet tegen kan, zoals die van Rinie, maar ik heb het ook bij sommige kinderstemmen of vrouwenstemmen. Als we dan aan de etenstafel zitten te kletsen en te

lachen, zou dat een fijn moment van de dag moeten zijn, maar voor mij is het dat helaas niet en dat vind ik best erg: dat ik soms niet kan meegenieten van het plezier van mijn gezin. Ook dat ik de stem van mijn man nauwelijks kan verdragen als ik veel last van mijn hyperacusis heb.

Voor mijn gezin is het trouwens ook niet eenvoudig. De ene keer kan bijna alles, maar de andere keer horen ze steeds 'ssttt!' als ze geluid produceren.

Ik heb het steeds over pijn, maar de werkelijke 'pijn' die ik voel is moeilijk te omschrijven, omdat het ook varieert. De ene keer heb ik echt oorpijn of steken in mijn oor. Een andere keer krijg ik ontzettende hoofdpijn of lijkt het alsof alle holtes in mijn hoofd ontstoken zijn en mijn tanden los in mijn kaken zitten. Dat komt denk ik ook, omdat ik op een gegeven moment onbewust mijn kaken span. Maar alle keren kosten de geluiden me energie. Alsof het een accu is die langzaam leegloopt. Dan ben ik ergens en gaat het best redelijk, maar opeens kan ik niets meer verdragen en wil ik alleen nog maar weg uit die ruimte.

De manier waarop ik geluid ervaar is soms ook verschillend. De ene keer lijkt het alsof ik in een holle ruimte met iemand praat. De galm die ik hoor, overstemt dan de stemmen. Een andere keer, bij plotselinge geluiden, voelt het alsof iemand een klap tegen mijn hoofd geeft. Het lijkt alsof er dan kortsluiting in mijn hoofd ontstaat. Mijn oriëntatie is even kwijt en in de loop van de tijd, als ik langere tijd aan het geluid blootgesteld wordt, wordt ook mijn coördinatie steeds onhandiger en maak ik soms een misstap omdat ik mijn evenwicht even kwijt ben. Dit laatste is denk ik nog een erfenis van de ontsteking in mijn evenwichtsorgaan.

Overvallen worden door geluid is het vervelendste. Als je in je dagelijkse routine zit, weet je ongeveer welke geluiden je tegenkomt. Het doet evenzogoed pijn, maar je weet als het ware wat je te wachten staat. Als je overvallen wordt door geluiden is het een ander verhaal. Soms valt het mee, maar soms zorgt het ervoor dat ik tijdelijk of de rest van de dag alleen nog maar bezig ben om bij te komen. Een voorbeeld: ik stond een keer op zaterdagmorgen Rinie en Mike uit te zwaaien. Ik was van plan om die ochtend in mijn atelier te gaan werken. Terwijl ik stond te zwaaien, kwam er een auto voorbij die tegen me begon te toeteren. Ik weet nog steeds niet wie het was, maar hij/zij bedoelde het goed want in het

voorbij rijden zag ik een hand die vrolijk naar me zwaaide. Ik werd echter niet zo vrolijk. Ik was zo overvallen door het scherpe geluid van de claxon -alsof ik onverwacht een keiharde klap tegen mijn hoofd kreeg- dat ik vervolgens drie uur op de bank bij heb moeten komen en er de rest van de dag niet veel meer uit mijn handen kwam. Ik was toen behoorlijk van streek dat zoiets onbenulligs zoveel effect op mij had.

Soms word ik ook misselijk als reactie op geluid. Gelukkig gebeurt dat niet heel erg vaak. Eén keer gebeurde het terwijl ik in de file stond en er een motorrijder voorbij kwam gebromd. En ik heb het bij een bepaald geluid dat vanaf het industrieterrein achter ons komt.

Dat een ander zoveel invloed heeft op mijn kwaliteit van leven, door alle herrie die de omgeving produceert, vind ik frustrerend. Alsof ik mijn eigen leven niet meer in handen hebt.

In het begin (en soms nog wel) kon ik woedend worden op degene die het geluid maakte, niet zozeer op die persoon gericht, maar op de pijn die diegene aanrichtte. Zo stond er in het begin van mijn hyperacusis een vrachtwagen met draaiende motor achter op het industrieterrein te wachten. Niets bijzonders zou je zeggen. Ik was destijds echter in staat om van pure woede die persoon uit de vrachtwagen te trekken. Gelukkig heb ik dat niet gedaan, want ik bedacht me dat die man zich van geen kwaad bewust was en dat die daar echt niet expres stond om mij te treiteren. In de loop van tijd heb ik er steeds beter mee om leren gaan. Alleen bij de helikopteroefeningen lukt me dat nog niet altijd even goed.

Gelukkig is de hyperacusis niet elke dag even erg. En door het gebruik van oordoppen kan ik me, wanneer nodig, wat beter beschermen tegen geluid. Lage bromtonen, ook die van 100 meter verderop, komen overal doorheen, zelfs door oordopjes in combinatie met geluidswerende oorkappen. Maar daar heb ik sinds kort een oplossing voor gevonden. Ik heb nu oorkappen met een ingebouwde radio. Ik hoef de radio maar zachtjes aan te zetten, maar doordat het geluid dan dicht bij mijn oren zit, overstemt het de bromgeluiden van bijvoorbeeld de helikopters. Toen ik ze voor het eerst gebruikte in het openbaar, tijdens de draailes keramiek in Gouda, voelde ik me opgelaten. Maar i.p.v. reacties als 'kijk die aansteller met haar oorkappen', kreeg ik gelukkig positieve reacties.

Nu ik dus thuis zit, kan ik de omstandigheden grotendeels naar mijn hand zetten, waardoor het thuis eigenlijk best goed gaat. Doordat het dan zo goed gaat, onderschat ik soms weer mijn aandoening als ik 'de buitenwereld in ga'. Zo was ik onlangs op mijn werk voor een gesprek. Ik stond daar even te kletsen met mijn vrouwelijke collega's. Dat ging goed. Maar toen kwam er een mannelijke collega van de afdeling Finance binnen en toen die begon te praten, wilde ik alleen nog maar maken dat ik weg kwam.

Ik ben nu bijna 2 jaar ziek. Dat betekent dat ik binnenkort mijn baan als salarisadministrateur kwijt raak, omdat ik mijn werk niet meer naar behoren kan doen. Ik kan me namelijk door alle geluiden om me heen niet lang achter elkaar concentreren en mijn energie is beperkt, omdat geluiden mij veel energie kosten. Ik krijg daarom vanuit mijn werk hulp met het zoeken naar een andere baan. Maar het is de vraag welk bedrijf iemand wil aannemen die niet tegen geluid kan, flexibele werktijden zou moeten hebben, een aparte kamer moet hebben en waar zo weinig mogelijk tegen gepraat kan worden. Het meest ideale zou natuurlijk een baantje van een uur of 8-10 zijn, waarbij de tijden vrij te verdelen zijn en de werkzaamheden eventueel vanuit huis gedaan kunnen worden als het wat minder met me gaat. Het zal nog best een uitdaging zijn om die baan te vinden, maar ik ga ervanuit dat het me uiteindelijk gaat lukken.

Als ik mijn stukje zo teruglees, is het niet echt een vrolijk stuk geworden. Dat is ook de reden waarom ik het in eerste instantie eigenlijk ook niet wilde schrijven. Ik wil er geen klaagzang van maken, maar het is wél de dagelijkse realiteit in mijn leven en ik weet niet hoe ik het anders moet omschrijven om het duidelijk te maken. Het is ook zeker niet de bedoeling om hiermee medelijden op te wekken of iets dergelijks. Dat is ook helemaal niet nodig. Het lijkt misschien allemaal kommer en kwel, maar ik heb ook mijn goede dagen en ik weet me best te redden. Het enige wat ik met dit stuk wil bereiken is dat er een beetje begrip ontstaat voor mensen die een onzichtbare beperking hebben, welke dan ook. En uiteraard dat dit stukje meer duidelijkheid geeft over mijn aandoening. Ik hoop dat het een beetje gelukt is.

Jenny van den Broek

O(pa) en o(ma) van een tweeling

(O)pa en (o)ma van een tweeling

10 december 2017 is een speciale datum voor Karel en Willie Dekkers. Toen werden zij namelijk opnieuw opa en oma.

Nu zijn er hier in Nederhemert genoeg trotse opa's en oma's, dus zo speciaal is dat niet om in een dorpskrant te vermelden. Maar deze keer was het toch een beetje anders. Karel en Willie zijn namelijk opa en oma geworden van een tweeling, terwijl ze zelf ook ouders van een tweeling zijn.

Afgelopen zomer zaten Karel en Willie, zelf ouders van tweeling Anette (de oudste) en Lianne, nietsvermoedend in de tuin bij zoon Gijsbert en zijn vrouw Corine toen ze werden verrast door het nieuws dat Corine en Gijsbert (ouders van Nienke en Esme) opnieuw een kindje verwachtten. Na de felicitaties kregen Willie en Corine's moeder een cadeautje in hun handen gedrukt met het dringende verzoek van Gijsbert (de oma's in spé waren al druk aan het praten over de zwangerschap en leken het cadeautje te vergeten) om het uit te pakken. Groot was de verrassing toen er een foto van een echo tevoorschijn kwam met niet één, maar twee kindjes erop.

Zondagmorgen 10 december jl. was het zover en werd eerst Luuk en daarna Maud geboren.

"Toen Anette en Lianne 34 jaar geleden op maandagmorgen 7 november 1983 geboren werden, was het Hedelse paardenmarkt en was er ontzettend dichte mist. Ook nu, met de geboorte van Luuk en Maud was het slecht

weer. Het sneeuwde en er was code rood afgekondigd. Toen we hoorden dat Luuk en Maud geboren waren, wilden we 's middags om kwart voor twee de baby's gaan bewonderen, maar het sneeuwde zo hard dat we om moesten draaien. Rond een uur of half vijf zijn we opnieuw gegaan en toen konden we eindelijk de tweeling gaan bewonderen. "Het was alsof we teruggeworpen werden in de tijd," vertelt Karel, "Al is er een hemelsbreed verschil tussen toen en nu."

Dat verschil was er al tijdens de zwangerschap. "Nu worden er pretecho's gemaakt en mag iedereen mee die maar wil, maar vroeger was dat echt niet zo," vertelt Willie. "Als je een echo ging maken, ging je alleen. Zelfs Karel mocht niet mee naar binnen. En ook tijdens de controles ging je alleen. Dus alle verrassingen kreeg ik alleen te horen. "Zo ging ik naar de dokter in de veronderstelling dat ik last van een vrouwenkwaaltje had, maar dat vrouwenkwaaltje bleek een zwangerschap te zijn. En later, tijdens een controle vroeg de dokter het hoeveelste kindje het zou worden. 'Het vierde', zei ik. 'Nou, waar er vier zijn, kan de vijfde ook wel mee-eten,' was het droge commentaar."

Ook na de geboorte van beide tweelingen waren er weinig overeenkomsten. Toen Annette en Lianne geboren waren, werden ze meteen in de couveuse gelegd en een verdieping hoger gebracht. Pas twee dagen later zag Willie haar tweeling voor het eerst. En dan nog van achter het glas en vanuit bed, want toen mocht ze nog niet uit bed. "Met de geboorte van Luuk en Maud was dat wel anders," vertelt Karel. "Toen we bij Gijsbert en Corine binnenkwamen, lag de tweeling in een couveuse bij Corine op een zogenaamde comfortkamer. Zo'n comfortkamer is een gezellige kamer, voorzien van alle gemakken zoals een magnetron en een keukentje," legt Karel uit. "... en nu doen ze buidelen! Daar hadden wij nog nooit van gehoord!" Buidelen is

het kindje tegen je lijf aanhouden. "De ene keer moet dat huid op huid en de andere keer gewoon met de kleren aan. Dat deden ze afwisselend. Buidelen is ervoor bedoeld om de band tussen ouder en kind te versterken. Als je dan terugkijkt op de geboorte van onze tweeling, werd die bandvorming destijds niet bepaald aangemoedigd. Dat is nu toch niet meer voor te stellen? Dat je je kindjes pas 2 dagen na de geboorte ziet omdat ze in een couveuse liggen? Wat dat betreft was vroeger echt niet alles beter."

"Toen onze tweeling geboren werd, hadden we al 2 meiden en een jongen. Judith Groeneveld paste op de kinderen toen Willie moest bevallen. Judith vertelde tegen Gijsbert dat hij er de volgende morgen misschien wel een broertje bij zou hebben. De teleurstelling was voor Gijsbert groot toen het twee meiden bleken te zijn en er geen broertje bij zat. Maar dat heeft hij nou zelf recht gezet door een jongen en een meisje te krijgen," lacht Karel.

En nu is het genieten geblazen voor de opa en oma. Regelmatig komen de kleinkinderen over de vloer. Ook morgen komen er vier. "Vroeger had je het druk met de zorg en je werk. Nu, als opa en oma, heb je veel meer tijd om ervan te genieten. Dat is nou het leuke van opa en oma zijn!" aldus Karel en Willie.

Jenny van den Broek

Leerlingen van groep 8 naar de 'SlimmerlQuiz'

SlimmerlQuiz

De groepen 7 en 8 van "De Wegwijzer" deden mee aan de "SlimmerlQuiz." Deze quiz wordt elk jaar door de 'Mensa' - een vereniging met als doel het vergroten van kennis over en aandacht voor begaafdheid - georganiseerd. Eerst is er een voorronde tussen regionale scholen en dat resulteert in een finale in de universiteit van Amsterdam. De Wegwijzer stond met groep 8 in de finale. Enkele kinderen uit groep 8 vertellen hieronder iets over deze dag.

Voorronde

Voorronde 1 was op school. Daar kwamen Jasper de Putter, Lize Bruygom, Jojanne Bruygom, Giovanni Kuipers, Thijmen van Genderen en Geroy van de Werken. Die moesten naar de Sint-Jans lyceum in Den Bosch. Die moesten een toets maken en de winnaar ging naar Amsterdam. De winnaars waren Giovanni, Thijmen en Geroy.

De finale

Wij gingen op 8 november naar Amsterdam. We gingen met de meester en 2 moeders en Jenienke en Williene. We gingen met de trein. We moesten een paar keer overstappen. Toen we er aan kwamen gingen we naar de Oude Luthersche Kerk. We gingen bidden bij de Engelsche kerk in de Bagijnhof. Toen gingen

we verder. We kwamen aan bij de Oude Luthersche Kerk. Daar lag een rode loper waar we overheen moesten lopen. Er waren kapstokken. We kregen een batch waarop stond wie we waren en van welke school we kwamen. Daarna kregen we een tussendoortje en wat te drinken. We gingen de grote kerkzaal in en die had wel 2 verdiepingen. Op de begane grond zaten de 69 deelnemers. Op verdieping 1 en 2 konden mensen zitten om te kijken. We begonnen. Er kwamen moeilijke vragen en de tijd verliep heel snel. Toen we klaar waren gingen we een broodje eten. Daarna was er een minilezing over muziek. Toen gingen we de antwoorden bekijken. Als laatst was de prijsuitreiking, we weten niet hoeveelste we zijn geworden. We kregen een tas.

Nemo

Toen gingen we naar het Nemo. Het Nemo is een museum waar je heel veel proefjes kon doen. We waren de weg een beetje kwijtgeraakt maar uiteindelijk kwamen we er toch. Het was heel leuk maar na 3 uur moesten we weer terug met de trein.

Terugreis

We aten bij het treinstation. Het was een lekkere kebabzaak. Toen gingen we met de trein naar station Utrecht, daar hadden we een trein gemist dus moesten we wachten.

Uiteindelijk waren we 8 uur thuis.

Om u een idee te geven welke soort vragen er gesteld werden laten we er een paar zien.

Geroy, Giovanni en Thijmen

vraag

Volgens welke regel zijn de getallen 1 t/m 10 hier in de rij gezet?

8 - 3 - 1 - 9 - 10 - 2 - 4 - 5 - 6 - 7

40
SECONDEN

bedenktijd!!

60

vraag 2

Een dingbat is een woordgrapje, een lettertekening met een verborgen betekenis. Zo staat hier het woord "ring".

Zie je dat de R in de G staat?
R in G.... dat is het woord "ring".
Wat staat er in de onderstaande dingbat?

IGER

AAAetR

GR

R + N

doorgaan als iedereen
klaar is met lezen

SlimmerQuiz

vraag 3

Hier staan drie hyena's: Karel, Leo en Martin.
Slechts één van drie vertelt altijd de waarheid, de andere twee liegen erop los.
Het laatste kippenboutje is uit de koelkast gestolen en we vragen de hyena's wie het gedaan heeft.

Karel: "Leo heeft het gedaan"
Leo: "Martin heeft het niet gedaan"
Martin: "Karel is een leugenaar"

Wie heeft het kippenboutje gestolen?

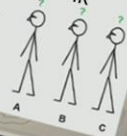

70
SECONDEN

SlimmerQuiz

vraag 4

Drie mannetjes staan achter elkaar in de rij. Zo kunnen ze alle drie alleen de hoeden van de mannetjes die vóór ze staan bekijken. Het is bekend dat er twee witte en drie zwarte hoeden zouden moeten zijn. Er zijn dus twee hoeden ongebruikt (maar onbekend). De mannetjes proberen allemaal te raden welke kleur hun hoed is. Om beurten spreken ze de waarheid:
Mannetje C zegt: "Ik weet nog niet genoeg"
Mannetje B zegt: "Dan weet ik welke kleur is draag"
Mannetje Azegt: "En dan weet ik ook welke kleur ik draag"
Vertel welk mannetje welke hoed draagt

90 sec.

doorgaan als iedereen
klaar is met lezen

vraag 5

Een dodecaëder heeft twaalf vijfhoekige vlakken. Hoeveel hoekpunten heeft een dodecaëder?

40
SECONDEN

SlimmerQuiz

SlimmerQuiz

Antwoorden:
1. Ze staan in alfabetische volgorde
2. Reiger Aaseter Dierenhuizen
3. Als Karel de waarheid spreekt levert dat 2 dieven op: Leo en Martin.
4. 2 wit en 3 zwart
Mannetje C zegt: "Ik weet nog niet genoeg." Dan weten wij dat er minstens één zwarte hoed zichtbaar is voor C
Mannetje B zegt: "Dan weet ik welke kleur ik draag." Dat weet hij alleen maar als A een witte hoed draagt. En dan weet hij zeker dat hijzelf een zwarte draagt.
Mannetje A zegt: En dan weet ik ook welke kleur ik draag. Hij met z'n drieën: $12 \times 5 = 20$
5. Alle 12 vlakken hebben elk 5 hoeken, maar die delen ze telkens met z'n drieën.

Column Jan van Wijk

De families Van Aalst en Van Aalst

Het opschrift boven mijn verhaal komt wat verwarrend over. Dat komt omdat in Hemert twee families Van Aalst voorkomen, die los van elkaar staan. De ene familie stamt uit het naburige Aalst en de andere uit Varik. Uit de laatstgenoemde familie stamt de onder ons nog wel bekende Arend van Aalst die was getrouwd met Evertje van Ooijen. Arend werd geboren in Hurwenen, maar zijn voorgeslacht komt uit Varik. Dat ligt tegenover Heerewaarden aan de overkant van de Waal in de Betuwe. De oudst bekende voorvader van Arend was een zekere Claas van Aalst die omstreeks 1635 moet zijn geboren in Varik.

Arend werkte bij de Coöperatie en bracht – net als Wim van Loon – bestellingen rond bij de boeren. En verder was hij de machinist van de kraan waarmee de schepen werden gelost. In het najaar was dat de bietenpulp, een afvalproduct van de suikerbieten dat diende als veevoer. Als jongens keken wij altijd geboeid naar de bezigheden van Arend in de kraan. En wij scharrelden rond de boerenwagens die door Arend werden geladen met die pulp. Als Arend niet in de kraan zat, werd hij – meen ik me te herinneren – vervangen door Bert Smits (Bert van Rienekes). De (klein)kinderen

van Arend en Evertje wonen/woonden (bijna?) allemaal in Hemert en omstreken. Hoe deze familie Van Aalst aan zijn achternaam komt is slechts gissen. In de Betuwe ligt er tussen Lienden en Kesteren een buurtschap dat Aalst heet. Misschien dat die plek een rol speelt in de afstamming van deze familie?

Er is in Hemert nog een tweede familie Van Aalst. De oudst bekende Van Aalst uit die familie was een zekere Govert Dirksen van Aalst. Hij werd in het begin van de 18^e eeuw geboren te – hoe kan dat ook anders – Aalst, ons buurdorp. Zijn vrouw heette Cornelia van Eeuwijk. In januari 1735 werd hun zoon Dirk geboren. Diens vrouw heette Jenneke van Hemert. Zomaar een paar voornamen binnen deze bekende Hemertse familie. Ook nu wonen er in Hemert en omstreken mensen die Govert en Dirk van Aalst heten. En wij kennen oudere dorpsgenoten die deze namen droegen.

Bovengenoemde Dirk en Jenneke hadden een groot gezin: zij kregen negen kinderen. Hun oudste zoon Govert was veerman op 'het grote veer' te Nederhemert. Ik neem aan dat dit het veer tussen Noord en Zuid is. In oude tijden lag dat veer enkele honderden meters naar het westen: bij de Eilandse Bol, dus dicht bij het kasteel. Het veerhuis stond toen op De Loot, de uiterwaard naast het gebouw van de voormalige Betuco. Mijn moeder vertelde dat bij heel hoog water veerman Jap Smits zijn passagiers ophaalde en afzette op de Eilandse Bol. Bij winderig weer zeilde hij met de veerboot over en zette hij zijn pet achterstevoren op zijn hoofd met de klep in zijn nek. Jap was bepaald niet bang uitgevallen en zijn passagiers (onder wie mijn moeder) blijkbaar ook niet.

Er schiet mij een herinnering te binnen over de plek waar vroeger het veer was, dus bij de Eilandse Bol. Op die plek heeft de genie van de landmacht eind jaren vijftig van de 20e eeuw een baileybrug gebouwd. Dus Noord en Zuid waren toen even verbonden met een brug!

De tweede vrouw van Jap Smits was een telg uit het geslacht Van Aalst: Cornelia (Knelia van 't vèèr). Zij had een aantal broers die allemaal heel jong overleden zijn. Haar broer Govert is 72 jaar geworden en was getrouwd met Hendrika (Riek) Borst. Zij was afkomstig uit Koudekerk aan den Rijn. De kinderen van Govert en Riek zijn: Arie, Henk en Alie. Henk heet naar twee jong overleden broertjes van zijn vader: zij heetten Matthijs Hendrik.

Een voor mij heel bekend gezin was dat van Dirk van Aalst en Trui Hofmans, die afkomstig was uit Hedel. Dirk en Trui woonden vroeger in de Nijendijk naast de ouders van Aaike v.d. Werken. Zij hadden een groot gezin. Trui fietste nooit, maar zij liep altijd met een hele schaar kinderen achter zich aan van de Nijendijk naar de winkels: net een kip met kuikens. Steevast maakte zij dan een praatje met mijn moeder als die buiten was. Dat waren soms diepe gesprekken over het dagelijkse leven en het geloof. Trui was rooms-katholiek maar dat was geen belemmering voor een goed gesprek met haar. Ik herinner me dat zij ooit eens met mijn moeder sprak over de eendigheid van het leven. 'Wat maakt het allemaal uit', zei Trui, 'we moeten allemaal voor Dezelfde (God) verschijnen'. Dirk en Trui zijn later verhuisd naar de Kade waar zij een nieuwe boerderij konden betrekken: 'Ons Verlangen'. Trui vertrouwde mijn moeder later eens toe dat zij liever in de Nijendijk was gebleven ...

De gezinnen Van Aalst zijn wel bekend in Hemert. Ik licht er eentje uit. Een zekere Cornelis van Aalst van het jaar 1881 was getrouwd met Maria de Jongh. Hun kinderen waren Cornelis (de Kik), Peter (Peer de schilder), Maria (Marieke) en Christoffel (Stoffel, de slager). Marieke was getrouwd met Dirk Verdoorn, een schipper uit Werkendam. Zij voeren op een schip met de naam 'Maria'. Mijn oom Wouter van Wijk was jarenlang brugwachter op de Dungense Brug. Het is eens gebeurd dat ik tijdens een logeerpunt bij mijn oom en tante in Den Dungen Dirk en Marieke Verdoorn voorbij zag varen.

Zij zijn het op een gegeven moment rustiger aan gaan doen en gingen met hun schip langs de dijk in Hemert liggen. Marieke zat in de kerk in de avonddienst in de voorste bank naast mevr. Roseboom. Het gebeurde weleens dat mevr. Roseboom bij Marieke aan boord op theevisite ging. Dat was een hele klauterpartij, maar onze freule was voor geen kleintje vervaard. Volgens de overlevering voerden ook die twee diepgaande gesprekken, o.a. over hoe het gaat met je bezit als je overleden bent. Marieke voegde haar bezoeker eens toe 'dat het doodshemd geen zakken heeft'. Ja, er werd ook toen in Hemert heel wat afgeboemd over de ernstige kant van het leven.

De fam. Van Aalst is via huwelijken verwant aan andere families in Hemert. Daaronder is o.a. de familie Leuvensteijn die nu niet meer in Hemert voorkomt. Fijke van Aalst (geb. in 1760), zuster van bovengenoemde veerman Govert, trouwde met Jan Hendrikse Leuvensteijn. De voornamencombinatie Jan Hendrik is via via terechtgekomen in onze eigen familie Van Wijk. Mijn vader en onze oudste zoon hebben zo hun voornamen gekregen vanuit de uit Hemert verdwenen familie Leuvensteijn. Die lijn loopt via de familie Van der Zalm, waaruit mijn grootmoeder Neeske stamt. Andere met de familie Van Aalst verwante families zijn o.a.: Oomen, Wolfers, Van Genderen, Groeneveld, De Kuijper, Bruigom en Keinemans.

Jan van Wijk

Spreekuur motorische ontwikkeling

Jong geleerd is

Jong geleerd is oud gedaan. Dit is voor iedereen een bekend spreekwoord, maar wat betekent het nu precies? De vertaling uit het woordenboek is als volgt:

Wat iemand in zijn jeugd leert, is een leidraad voor het leven.

Spelenderwijs leren bewegen! Spelenderwijs ontwikkelen kinderen hun zintuigen en motoriek. Meestal gaat dat goed en bijna onopgemerkt, maar bij sommige kinderen duurt het langer of wijkt dit af van het gebruikelijke. Dit kan kinderen belemmeren in hun ontwikkeling. Ze hebben meer oefening nodig om een bepaalde vaardigheid aan te leren en onder de knie te krijgen. Sommige kinderen moeten leren met minder mogelijkheden zo optimaal mogelijk te bewegen.

Het vroegtijdig signaleren van ontwikkelingsproblemen is dan ook belangrijk om een kind zo optimaal mogelijk te kunnen laten ontwikkelen binnen zijn / haar mogelijkheden.

Het is bewezen effectiever en doelmatiger dan afwachten tot het probleem in toenemende mate verergert.

Het kan voorkomen dat in de dagelijkse situaties weinig tot geen problemen worden gesignaleerd in de thuissituatie, maar juist wel op school. De reden kan zijn dat daar andere eisen aan het kind worden gesteld. Denk hierbij aan de diverse toestellen op een schoolplein, gymlokaal, maar ook aan de situatie dat er meerdere kinderen tegelijkertijd in een ruimte aan het bewegen zijn. Daarnaast worden er ook (toenemende) eisen gesteld aan tempo en nauwkeurigheid van bewegen. Het is niet zo dat wat een kind thuis laat zien in zijn veilige leefomgeving, ook op school wordt gezien.

Wanneer er zorgen worden gesignaleerd op school, wordt dit vaak middels een 10 minuten gesprek met u besproken. Soms kan het een bevestiging zijn van wat u als ouder al dacht,

maar u kunt er ook volledig door verrast worden. Een vervolgstap, bijvoorbeeld de inzet van kinderfysiotherapie, logopedie of een andere discipline, is dan vaak nog een brug te ver.

Vanaf maart 2018 is er binnen basisschool De Wegwijzer een spreekuur motorische ontwikkeling. 1x in de maand op woensdagochtend is er van 11.15 – 12.30 een kinderfysiotherapeut aanwezig om vragen die er spelen te kunnen beantwoorden. Hier zijn geen kosten aan verbonden.

Wanneer kunt u naar dit spreekuur motorische ontwikkeling komen?

- Er zijn vanuit school zorgen geuit omtrent de ontwikkeling van uw kind en u heeft behoefte aan een advies wat voor uw kind het beste zou zijn.
- U heeft zelf zorgen omtrent de motorische ontwikkeling van uw kind en wil uw vragen graag met een kinderfysiotherapeut bespreken.
- Uw kind geeft zelf aan dat het moeite heeft met schoolse vaardigheden, zoals schrijven, knippen, plakken, deelname gym, etc., en dreigt hier gefrustreerd in te raken.
- Uw kind geeft vaak buik- en/of hoofdpijnklachten aan waar medisch geen oorzaak voor is gevonden. Dit is op de kindereleeftijd vaak een uiting van stress. De kinderfysiotherapeut kan u hierin adviseren.
- U heeft vragen omtrent de houding van uw kind en maakt zich zorgen voor de toekomst in verband met bijv. de aanwezigheid van rugklachten binnen de familie.
- Anders, namelijk mijn kind....

Het is wel belangrijk dat u vooraf even informeert bij Mw G. Kooijman of er tijdens het spreekuur voldoende tijd voor u is. De 1b-er heeft in beeld wie er naar het spreekuur komt en kan aan u een mogelijke tijd doorgeven. Wij zullen in het schooljaar 2017 – 2018 aanwezig zullen zijn op:

21 maart	van 11.15u-12.30u
18 april	van 11.15u-12.30u
23 mei	van 11.15u-12.30u

Na de zomervakantie volgen er nieuwe data.

We hopen middels dit spreekuur de stap kleiner te maken om advies te vragen omtrent de ontwikkeling van uw kind. We zien u dan ook graag verschijnen op dit spreekuur. Mocht u de voorkeur geven aan een gesprek bij ons op de praktijk dan kan dit ook.

Contactgegevens:

Bezoeklocaties:

Fysiotherapie van der Vliet, Wilhelminalaan 17 te Brakel.

Fysiotherapie van der Vliet, 't Bussche Kempke 2 te Ammerzoden (*Brede School de Schakel*)

Mail: info@vdrvlietfysio.nl

Website: www.vdrvlietfysio.nl

Hartelijke groet,

Adrien van Selm – van der Vliet

Jeline Bragt – van Eck

Marissa Timmers – Slabbers

Kinderfysiotherapeuten, oefentherapeut

Telefoonnummer: 0418-672558

3,2 maanden: omrollen 	3,3 maanden: een rammelaar vastpakken 	5,9 maanden: zitten zonder ondersteuning 	7,2 maanden: staan met houvast
8,2 maanden: grijpen met duim en wijsvinger 	11,5 maanden: goed zelfstandig staan 	12,3 maanden: los lopen 	14,8 maanden: een toren bouwen van twee blokken
16 maanden: plaatst stokjes in gaatjes 	16,6 maanden: traplopen 	23,8 maanden: springen op de plaats 	33,0 maanden: een cirkel natekenen

Van dorpswinkel naar supermarkt

Van dorpswinkel naar supermarkt

We vinden het allemaal heel gewoon, maar eigenlijk is het heel bijzonder en helemaal, als je bedenkt, dat de derde generatie klaar staat om het stokje over te nemen.

We hebben (bijna) allemaal een auto en er is openbaar vervoer, dus we gaan en staan waar we willen en kunnen zo ook onze inkopen doen waar we willen.

Gelukkig kunnen we de dagelijkse boodschappen ook nog steeds in ons eigen dorp doen en nu er veranderingen op komst zijn, omdat onze supermarkt overgenomen gaat worden door de derde generatie, waar een verbouwing aan te pas komt, willen we hierbij een dienstbaar mens in het zonnetje zetten middels een stukje geschiedenis en dagelijkse zaken waar wij als klanten niet bij stil staan.

Anton van der Vliet oftewel Toon de melkboer (vader van Arie) was de beoogde opvolger van zijn vader Marcelis op de boerderij, maar aangezien Toon allergisch was voor vee en daardoor veel op bed lag, moest er iets anders verzonnen worden.

Zijn moeder Han (kwam uit Dubbeldam) ging aan de slag met melk karnen en boter maken. Hiermee werd zoon Toon op pad gestuurd, net na de oorlog in 1946, om melk te verkopen. Dit gebeurde op de transportfiets met voorop een melkbus. Dit liep zo goed, dat de transportfiets in 1947 vervangen werd door paard en wagen, wat een hele vooruitgang was.

Daarna volgde een legervoertuig (1949), een driewieler (1950) een kleine bestelwagen (1954), een Opel met melktank (1958) naar uiteindelijk de SRV-wagens rond 1970.

Niet alleen met het vervoer van goederen naar klanten was er een vooruitgang, ook de winkel werd steeds groter en het assortiment steeds uitgebreider.

De eerste jaren gebeurde de verkoop, op de transportfiets met melkbus voorop, vanuit het ouderlijk huis, de boerderij aan de Molenstraat (die nu weer in de familie is).

Na het huwelijk van Toon met Cor Smits, zijn zij gaan wonen aan de Molenstraat 93 en vanuit dit huis is hij niet alleen de producten gaan venten, maar verkochten hij en zijn vrouw ook hun producten vanuit een winkeltje aan huis.

De oudste kinderen zijn ook in deze woning geboren.

Achter de huidige woning van Arie van der Vliet stond een schuur, die voor of in de oorlog is gebouwd en die eigendom van Es Vos en H. van der Werken, zij hadden er opslag van aardappelen en fruit. Toen deze schuur te koop kwam heeft Toon deze kans aangegrepen en gekocht.

Dit was de volgende stap naar uitbreiding.

Voor de schuur heeft hij een woning (het huidige woonhuis) gebouwd en links voorin de woning een winkel gemaakt. Deze was ook weer ruimer en voor toen der tijd een hele vooruitgang. Deze winkel is rond 1963 geopend en Arie mocht de sleutel voor de opening overhandigen aan de burgemeester van Veere.

Arie is na zijn schooltijd mee gaan werken, hij was toen 16 jaar.

Rond 1970 toen ze gingen rijden met winkelwagens, had Arie nog geen rijbewijs en zo kwam er voor hem een driewieler, waar hij mee kon gaan venten.

Het gebied waar ze ventten was best uitgebreid, ze kwamen niet alleen in Nederhemert, maar ook in Delwijnen, Kerkwijk, Wellseind en Well.

We moeten wel bedenken, dat de winkelwagens best wel modern waren, hoewel er geen koelingen in waren.

Dit kon problemen opleveren met producten die niet tegen de hitte konden in de zomer of die bevroren in de winter, maar het was voor de bevolking van de dorpen zonder winkel een luxe, dat de winkelwagen 3x in de week langs kwam.

Op een gegeven moment reden ze met 3 winkelwagens, zoals Arie verwoordt "het was een erg mooie tijd".

Ondanks dat het een beroep was, waar je wel wat geduld voor nodig had, was je erg betrokken bij de mensen waar je langs de deur kwam en was je op de hoogte van het wel en wee van je klanten, omdat er altijd wel een praatje gemaakt werd in de wagen.

Die betrokkenheid is anders geworden met het stoppen met venten in de winkelwagens en dat vinden Arie en Koosje jammer.

Het was echter niet langer mogelijk om door te gaan met de wagens. Het assortiment werd groter en de mensen werden mobieler.

De tweede helft van de jaren 70 is de koelschuur verbouwd en werd de winkel daarin gevestigd.

Koosje Struijk kwam in 1976 in de winkel werken, zo leerde ze Arie kennen en van het een kwam het ander.

In 1980 zijn ze getrouwd en in de Klaproosstraat gaan wonen.

Koosje was en is net als Arie altijd heel betrokken geweest bij hun bedrijf.

Zij heeft in haar begin jaren bij ziekte van werknemers ook weleens met de winkelwagen op pad gemoeten. Dit ging altijd goed, maar 1x is haar bijgebleven, toen had ze toch wel een beetje de schrik te pakken. Ze had met een

bumper een lantaarnpaal geraakt en zat hier wel een beetje over in, maar haar schoonvader Toon keek, zei niets, pakte een hamer en sloeg de bumper weer recht.

Arie en Koosje zijn in 1985 in de Molenstraat gaan wonen en hebben daar jarenlang de winkel aan huis gehad.

Na een verbouwing en uitbreiding in 1987 mocht Anton (zoon van Arie en Koosje) de sleutel overhandigen aan burgemeester de Kort voor de opening en zo hadden we als dorp de eerste grote supermarkt.

In 1995 kwam echter de kans om het pand aan de Binnenweg over te nemen van Elias van Wijk en vanaf die tijd is de supermarkt daar gevestigd en zo verdween het bedrijf aan huis.

Arie is inmiddels 50 jaar werkzaam als winkelier en in die tijd is er veel veranderd. Niet alleen zijn de winkels groter geworden, ook is het aantal producten toegenomen, het aantal grote supermarktketens in de Bommelerwaard, de mobiliteit van de mensen en de regelgeving.

We moeten ook niet vergeten, dat het werk voor Arie, Koosje en hun medewerkers niet stopt buiten de winkeltijden. Er moeten voorraad gecontroleerd worden, inkoop gedaan worden, vakken gevuld worden, producten op datum en oudere producten verwijderen, magazijn bijhouden, winkel schoonhouden en dan de administratie niet te vergeten.

Arie heeft dus eigenlijk altijd werk genoeg

Hij heeft er echter nog steeds geen spijt van, dat hij in de voetsporen van zijn vader is gestapt en hij is samen met Koosje erg blij, dat hun zoon Anton dit ook wil gaan doen en zo het familiebedrijf voort wil zetten.

Heb je problemen met je boodschappen meenemen, dan wil hij die ook nabrengen voor je.

Arie heeft zelfs nog een aantal klanten (uit de tijd met de winkelwagen), die moeilijk kunnen komen, waar hij de boodschappen aan huis brengt.

Arie en Koosje geven hun klanten dan ook elk jaar een kerststol als kleine blijk van waardering.

Zoals Arie zegt: "Het gaat om de kleine dingen, die maken het verschil!"

Wij sluiten ons hierbij aan, want al de kleine dingen bij elkaar zijn toch iets groots, namelijk een mooie supermarkt in ons dorp met alles bij de hand, zodat we niet ver weg hoeven voor onze dagelijkse boodschappen.

Ondanks dat Anton de supermarkt van zijn vader over gaat nemen, zullen we Arie gelukkig nog regelmatig tegen komen aan de Binnenweg, want hij blijft nog een poosje meewerken.

Hij gaat echter proberen tussendoor wel wat vrijaf te nemen om samen met zijn vrouw, van de kinderen, kleinkinderen en het tuinieren te genieten.

Bedankt Arie en Koosje en succes met de verbouwing en opvolging.

Willemien Hobo

Nieuw in Nederhemert

Michael, Mandy, Justin en Lana

Na een lange zoektocht op de huizenmarkt in verschillende plaatsen, wisselende woningtypes hebben we uiteindelijk ons droomhuis gevonden in het mooie Nederhemert. Voor de eerste bezichtiging van de woning kregen we tijdens de heenreis ernaar toe al een prettig gevoel van de natuurlijke omgeving en de rust. Ondanks het feit dat we enkele minuten hiervoor nog tussen alle auto's op de snelweg reden, hadden we dit niet verwacht. Maar dit was pas het begin van onze reis, wat stond ons nog meer te wachten? Het leken wel tientallen minuten voordat we uiteindelijk het dorp Nederhemert zagen liggen. We waren zo aan het genieten van de omgeving dat de tijd bleek stil te staan. Eenmaal in het dorp aangekomen hadden we besloten om eerst het dorp te verkennen. Natuurlijk hoe klein het dorp ook is, wisten wij te verdwalen. In onze zoektocht naar de woning werden we wederom positief verrast door een groep kinderen die ouderwets aan het genieten waren op de straten, met onder andere een springtouw en een hoepel. Iets wat je niet zo snel meer tegen zou komen uit de plaatsen waar wij eerder woonachtig waren. Iets verderop zagen we de speeltuin met een straatvoetbalveldje, schommel en een glijbaan. Tijdens het passeren van mensen werden we vriendelijke gegroet. Eenmaal aangekomen in de Boterbloemstraat zagen we de woning waarvoor we kwamen. We wisten het gelijk zonder nog maar binnen te zijn geweest. Deze woning is het en gelukkig is die nu dan ook van ons.

Wie zijn wij?

Michael (32) is sinds kort logistiek supervisor voor een transportbedrijf in Best. Na een bewogen jaar waarbij de vestigingen in Houten en Amsterdam waarin hij eerder werkzaam was gingen sluiten kreeg hij deze functie toegewezen in Best. Waarin de zoektocht naar een woning in een andere omgeving als Nieuwegein gestart werd.

Mandy (23) werkt fulltime als klassen assistent in het voortgezet speciaal onderwijs te Utrecht. In onze vrije tijd doen we graag verschillende sporten o.a. voetbal, hardlopen, wandelen, fitness en fietsen. Daarbij houden we ook van muziek, koken, sociale contacten en reizen.

Justin, is een gezellige spontane jongen die erg houdt van gezelligheid en lekker buiten ravotten. Ook is hij de lieve broer van Lana.

Ook de kids vinden het dorp helemaal geweldig en kunnen niet wachten om met het mooie weer te gaan boerengolven, zwemmen in het dichtbij zijnde strandje, te fietsen op de dijk en lekker buiten met nieuwe vriendjes en vriendinnetjes te spelen.

Nadat we in verschillende plaatsen hebben gewoond zoals, Zeist, Houten en Nieuwegein hebben we voor het eerst het gevoel dat we hier op onze plek zitten.

Niet alleen door de omgeving maar ook door de vriendelijkheid van de mensen in het dorp. Zo werden we verwelkomt met een zelfgebakken cake door de burens. Dit is iets wat we echt nog nooit eerder hebben meegemaakt. We hopen oprecht om hier oud te worden en meer contacten te leggen met mensen uit het dorp.

Groetjes
van,
Michael,
Mandy,
Justin en
Lana

40 jaar getrouwd

Leen en Lia van Brakel: 40 jaar getrouwd

Vrijdag 23 februari was het feest in huize Van Brakel aan de Ormelingsstraat 28. Leen (60) en Lia (57) waren die dag 40 jaar getrouwd en iedereen mocht dat weten. Een grote ballonnenboog bij de voordeur met opschrift erbij '40 jaar getrouwd' sierde hun woning. Die dag ging ik een foto maken van het echtpaar die samen poseerde bij hun feestboog. Het was koud, maar toen zij trouwden, 40 jaar geleden, was het ook koud, nat en guur weer. Ze trouwden toen op het voormalige gemeentehuis van Kerkwijk door de voormalige gemeentesecretaris dhr. Schrievers.

Op een avond begin maart ga ik nogmaals op bezoek bij Leen en Lia, deze keer om een artikel over hen te schrijven voor de dorpskrant. Bij 40 jaar getrouwd zijn hoort een verhaal. Lia heeft de koffie al klaar als ik binnenkom en we raken aan de praat. Het echtpaar heeft vier kinderen. Twee daarvan wonen in Ammerzoden en een in Haaften. De jongste, Melanie van 24, woont nog thuis en is werkzaam in de thuiszorg. Ze hebben ook 5 kleinkinderen waar ze dol op zijn. Een prachtige grote foto van de kinderen met de kleinkinderen hangt aan de muur in de kamer, echt mooi. Ik kom er achter dat Leen een echte Zuilichemer is van geboorte. Hij was een zoon van Arie van Brakel en Betje van de Werken. Leen en Lia hebben elkaar leren kennen op camping De Rietschoof in Aalst. Lia vertelde: "Daar was een kantine met disco en je vroeg niet thuis 'mag ik daarnaartoe', nee, je ging samen met vriendinnen daarnaartoe want daar was Leen ook en de vonk sloeg snel over en een mooie tijd brak aan.

Leen kwam als 15-jarige jongen, na zijn schooltijd, te werken bij bruggenbouw Janson in Aalst. Daarna ging hij bij Van Voorden in Zaltbommel werken in de schroeven-reparaties. De laatste 27 jaar werkt hij als ijzerwerker/lasser bij De Neptunus in Aalst. Daar hoopt hij tot zijn pensioen te blijven. Dat zijn nog wel 7 jaren. Van sport houdt Leen wel van. Vooral sport in het algemeen. Schaken is zijn grootste hobby. Hij was jarenlang lid van een schaakclub in Zuilichem. Gaat ook graag

vissen in de binnenwateren rond Nederhemert, want 'dan pas komt een mens tot rust, rust die wij soms hard nodig hebben'. Voetbal kijken op TV is ook al een hobby van Leen, die vroeger zelf voetbalde in het 1^e van Zuilichem. Toen Leen en Lia 40 jaar geleden trouwden gingen ze eerst 6 maanden inwonen bij de ouders van Lia op 't Sluske. Daarna woonde het

echtpaar 2 jaar in een salonwagen, die op een terrein aan de Nieuwstraat stond. Nu wonen ze al bijna 38 jaar op nr. 28 in de Ormelingsstraat. Dat huis kwam toen te koop. Daar woonden eerst Cor en Dien van Vuren in. 'Nog steeds wonen wij daar met veel plezier', vertelde het echtpaar.

Lia is een echte Hèmertse. Dat kun je ook merken aan het dialect wat ze spreekt. Leuk om te horen. Lia is een dochter van Piet en Lena van Wijk. Zij woonde op 't Sluske. (Molenstraat 50) Lia heeft altijd thuis in de huishouding haar moeder mee geholpen want er waren altijd zorgen in het gezin en Lia stak de helpende hand uit. Die zorgen bleven tot de dood van haar moeder toe, want die heeft geestelijk veel moeten verwerken. Lia kan daar rustig over praten en dan voel je de band die ze met haar "thuis" heeft gehad, echt een liefdesband.

Tussendoor heeft Lia een poosje in een hal van Vos in de Kapelstraat gewerkt. Die hal was gehuurd door iemand die tassen verkocht en al die tassen moesten vol gepropt worden met papier en dat noemde men tassenproppen. "Dat was een leuke tijd, want ik kon zittend wat geld verdienen en dat was meer dan welkom", aldus Lia. Hobby's van haar: graag poetsen, kienen met een groepje dames, de ene keer in Nederhemert en dan weer in Aalst, echt leuk hoor!

Feest was er ook, want 40 jaar getrouwd, dat mag gevierd worden. "Thuis achter het huis hadden we enkele tenten neer gezet", vertelde Leen, "warmtebranders erbij, want het was koud hoor die vrijdagavond." Vrienden, familie en burens kwamen naar het feest, een groep van ongeveer 70 personen die het glas hieven op Leen en Lia van Brakel, 40 jaar getrouwd! Proost!!

Dirk Brugmans

55 jaar getrouwd

Jan en Dina Bouman
22 januari 2018
55 jaar getrouwd

Aart en Bets van Ooijen
16 januari 2018
55 jaar getrouwd

Bijzondere eilandbewoners

Bijzondere Eilandbewoners: Petra, Robbert en Doris

Van Nederhemert hadden ze nog nooit gehoord maar de totaal gerenoveerde boerderij op Kasteellaan 12 bleek een ideale woonplek. Vorig jaar september streek het jonge gezin neer op 't Eiland. Petra Smolders (1981) en Robbert Vesseur (1985) leven, samen met dochter Doris (net twee geworden), volgens de filosofie van de *Geefeconomie*. Wat dat inhoudt? Op een steenkoude februariavond vertellen ze openhartig en passioneel over die andere manier van leven.

Inhaligheid

Robbert werkte bij de Triodos bank en had daar een goede baan. Petra runde een onderzoeksbureau in Nijmegen. Ergens in 2012 werd onze bankier wakker met een idee. Aan de enorme keukentafel, onder het genot van een kop thee en lekkernijen vertelt hij: "Ik

baalde van de inhaligheid van de bank, van het hele systeem dat banken overeind houdt: meer en nog meer. De cultuur van angst stond me opeens ontzettend tegen. Net als de eeuwige concurrentie, de schulden die cliënten worden aangesmeerd, de tekorten die dramatisch kunnen zijn voor het individu, de altijd voortdurende controle. Weg ermee en dat nam ik letterlijk. Ik gaf zo ongeveer al mijn bezittingen weg, nam ontslag en begon een ander leven. Geven was voortaan mijn credo en dat zonder tegenprestaties. Samenwerking, vertrouwen en liefde werden mijn nieuwe woorden. Niet meer op zoek naar nog meer materialisme maar het volgen van goede gedachten, van ideële uitgangspunten. Misschien wat hoogdravend maar het paste in de lijn van grootheden als Mandela, Gandhi, Einstein en Jezus."

Het heilige moeten

Op bezoek bij mensen die alles weg geven? Die kiezen voor onafhankelijkheid van geld en bezit? Robbert vervolgt: "Ja het is waar dat mijn leefsituatie opeens heel kwetsbaar werd maar ik geloof nog altijd in het idee van de *Geefeconomie*. Familie, vrienden en bekenden plaatsten zich in twee kampen. De ene groep omarmde mijn ideeën en vonden me een held terwijl de anderen mij als profiteur neerzetten en me niet wilden of konden begrijpen. Opmerkelijk: mensen die het met me eens waren, wilden me veel meer geven dan ik voor mogelijk had gehouden en dat gaf me moed. Het heilige moeten gooide ik overboord en daarvoor in de plaats kwam het bewuste kiezen. Ik zocht een leven zonder stress en wilde niet meer meedoen aan de meer-meer-meer races. Ik leefde van giften, sliep bij familie, bekenden en onbekenden, paste op huizen, woonde in een caravan enz. Ik droeg mijn gedachtegoed o.a. uit via social media waar ik zoiets schreef als: *kan iemand zelf kleding maken, dan geeft hij die weg. Een fietsenmaker biedt zijn technische kennis aan. Heeft iemand brood nodig? Dan geeft de bakker dat weg. En heeft de bakker een oven nodig, dan geeft de ovenfabrikant die. In een geefeconomie heeft iedereen precies wat hij nodig heeft. In de huidige economie hebben*

een paar mensen veel en een heleboel mensen weinig. Dat vind ik gek. Na verloop van tijd ontmoette ik Petra en dat klikte direct."

Erkenning

Een vrolijk ogende Petra valt in en zegt: "Die ideeën raakten me diep en inspireerden me. Met zo'n man wilde ik door het leven gaan en aldus geschiedde. We leefden als nomaden door dan hier, dan daar te wonen. Hoe onze families reageerden?" Een brede lach volgt, ze strijkt nog eens door haar haren en vervolgt:

"Beide families stonden niet te juichen. Mijn schoonmoeder zat huilend aan de telefoon want een dergelijk leven had geen toekomst. En mijn familie? Ze wantrouwden de ideeën van Robbert maar dat gaat nu gelukkig veel beter. We hebben in de voorbije jaren vrienden verloren maar ook veel nieuwe relaties erbij gekregen. Onze levensfilosofie is dat het niet om het geld moet draaien maar dat de levenswaarden belangrijk zijn: vertrouwen en liefde. Onvoorwaardelijk geven houdt in dat je niets verwacht en dat betekent in de praktijk vaak veel ontvangen. Samen kunnen we anderen kracht geven om eigen keuzes te maken. We krijgen steeds meer erkenning omdat mensen zien dat je ook zonder bezit gelukkig kunt zijn. Jezus is in die zin een voorbeeld voor ons want Hij maakte ook bewuste keuzes en dat waren vaak niet de gemakkelijkste. Hij kon luisteren als geen ander, stelde de juiste vragen en gaf altijd het goede voorbeeld. Werd ook Hij niet verketterd en tegelijkertijd vereerd? Leven volgens de *Geefeconomie* is niet echt gemakkelijk. Het is een constante zoektocht naar puurheid, liefde en zuiverheid."

Maar.....

beste mensen.....je moet toch ook leven, inkopen doen, kleding aanschaffen, koken enz. enz. Robbert en Petra ervaren vrijwel dagelijks dat zij die leven in overvloed graag geven. "Het is geen eenvoudige weg, vaak is het een eenzaam leven, soms onmogelijk. Op enig moment hebben we geld moeten lenen omdat we merkten dat je in de huidige maatschappij niet of nauwelijks zonder kunt. Wat ons steunt en stimuleert is dat steeds meer instanties, bedrijven, scholen en vooral individuen interesse tonen in onze manier van leven. Dat wij onze waarden mogen uitdragen voelt fantastisch. Pijn wordt liefde en ellende wordt geluk."

Hoezo 't Eiland?

Al het voorgaande is de inleiding tot de vraag waarom ze kozen voor 't Eiland. Petra en Robbert onthullen iets heel opmerkelijks. "Zoals gezegd treffen we steeds meer gelijkgestemden met als hoogtepunt een enorme schenking, zo rond de geboorte van Doris, van bijna 300.000 euro." Het wordt even stil en de mond valt open. "Dat geld is ondergebracht in een stichting en dat maakte de weg vrij voor een zoektocht naar een heuse woning. 't Eiland biedt rust en ruimte in overvloed. Het huis (ooit woonde hier de familie Van Kooten) heeft potentie voor ontvangsten, voor rustzoekers, voor een studie- of stilteweekend. De tuin gaan we inrichten volgens het Permacultuurprincipe wat

zoiets betekent dat het een duurzame, eetbare en menselijke omgeving wordt waar wij en onze gasten zich thuis voelen. Waar min of meer permanent van gegeten kan worden. Belangrijk is en blijft: wat hier ook plaatsvindt, het zal altijd zonder winst oogmerk zijn. Dat onze Doris zich hier thuis voelt is heel belangrijk en in die zin zijn ook kinderen hier altijd welkom. In de toekomst zullen we haar Thuisonderwijs geven. Wij gaan hier op 't Eiland een inspirerende, uitdagende en sociale leeromgeving voor haar creëren. Hoe bijzonder is het om mee te maken dat ons thuis een bruisende plek wordt voor jong en oud, een motiverende en uitdagende stek voor bekenden, nieuwsgierigen en gelijkgestemden. Hoe de dag van morgen eruit ziet, weet alleen God die voor ons gelijkstaat met Liefde. Tegen dorpsbewoners zeggen we: kom eens aan, ontdek onze visie, ga met ons in gesprek in de overtuiging dat plaats en ideeën niet van ons maar van de *Geefeconomie* zijn. Wij voelen ons gedragen en geleid door de genoemde grote Liefde."

Tot slot

"Of ons vertrouwen wel eens geschaad is? Nee, dat is het niet want dat bestaat niet in onze wereld (*de Geefeconomie*). Als je onvoorwaardelijk geeft en vertrouwt dan ben je onafhankelijk van alles wat er om je heen gebeurt. Hoe mensen ook reageren dat maakt niet uit. Dit betekent dat ons vertrouwen niet geschaad kan worden want wij vertrouwen op iets hogers (en dat heeft wel bewezen zeer betrouwbaar te zijn). Dat vertrouwen zal nooit geschaad worden want zolang je daar onvoorwaardelijk en volledig naar leeft en op vertrouwt, zal dat altijd ten dienste staan van de liefde. Wij zullen altijd kunnen blijven geven en ontvangen."

Tekst: *Henk Poelakker* / Foto's privécollectie)

Oproep...

Kunstschilder

Begin jaren zeventig van de vorige eeuw woonde Ruud Elzinga ergens in Nederhemert. Hij was tekenleraar op de mulo in Eethen en was als kunstschilder vaak actief op 't Eiland. Deze Ruud is op jonge leeftijd gestorven. Wellicht kunnen we in onze Dorpskrant zijn verleden enigszins tot leven brengen door over hem te schrijven. Wie was hij, waar kwam hij vandaan, waar woonde hij, wat waren zijn drijfveren, welke toekomstdromen had hij enz. enz.

Wie meer over Ruud weet dan wel mensen kent die we zouden kunnen benaderen om een compleet plaatje neer te zetten: ik houd me aanbevolen.

Henk Poelakker

0416-351940

hpoelakker@hotmail.com

Nieuws van het gezondheidscentrum

Nieuws vanuit het gezondheidscentrum

Even voorstellen:

In juli 2017 ben ik het team van fysiotherapeuten bij FysioCompany Nederhemert komen versterken. Sommige van u heb ik al in de praktijk mogen verwelkomen, maar van introductie aan het dorp is het nog niet gekomen, daarom middels deze weg.

Mijn naam is Thirsa Koebrugge (ik ben de tweede van links op de foto), sinds mijn zesde levensjaar woonachtig in Nuenen. Een dorp onder de rook van Eindhoven en bekend door de schilder Vincent van Gogh. Daar wist ik al op jonge leeftijd dat ik fysiotherapeute wilde worden, en dit ben ik dan ook gaan studeren in Eindhoven. Het werken in een dorpspraktijk met een sterke onderlinge verbondenheid zoals in Nederhemert spreekt mij heel erg aan en zorgt ervoor dat ik met veel plezier naar de praktijk kom.

Het begeleiden van mensen met klachten die soms al jaren aanwezig zijn is voor mij de drijfveer om dit werk te doen. Daarnaast vind ik mensen enthousiasmeren om te gaan bewegen ook belangrijk. Zelf beweeg ik ook heel graag, veel en gevarieerd.

Ik ben wisselend in de praktijk aanwezig, maar de maandag en donderdag zijn mijn vaste momenten van aanwezigheid. Naast de praktijk in Nederhemert werk ik op de andere dagen ook in een fysiotherapiepraktijk in Vught.

Bent u geïnteresseerd, neem gerust een kijkje op www.fysiocompany.nl waar u alle collega's kunt vinden en ook de specialisaties. U kunt natuurlijk ook contact opnemen met de praktijk op telefoonnummer: 073-6232222, of rechtstreeks een mailtje sturen naar thirsa@fysiocompany.nl

Wist je dat

wij deze winter een sport challenge georganiseerd hebben voor alle mensen die fitnesssen binnen dpraktijk? Iedere week was er een nieuwe opdracht. De sportieve winnaars zijn:

Mannen

1. Bart Vervoorn
2. Willem Rozen
3. Arné v.d. Oever

Vrouwen

1. Sjenine Kreling
2. Elize v.d. Wetering
3. Ilse Eggink

Voor nieuwtjes over de praktijk, zoals de prijsuitreiking van de challenge, kunt u ons volgen op Facebook en/of Instagram.

www.facebook.com/fysiocompanynederhemert

[fysiocompanynederhemert](https://www.instagram.com/fysiocompanynederhemert)

Nieuwsbrief van de huisartsenpraktijk

Nieuws uit de huisartsenpraktijk

De afgelopen tijd waren er personeelsleden 10 jaar werkzaam in onze praktijk. Een goede reden om ze even in het zonnetje te zetten. In november was Dokter den Butter -de Haas 10 jaar huisarts en 10 jaar werkzaam in onze praktijk. En op 3 Januari vierde Janneke Slobbe haar 10-jarig jubileum. Voor beiden onze hartelijke felicitaties en we zien uit naar een verdere prettige samenwerking.

10 jaar huisarts!

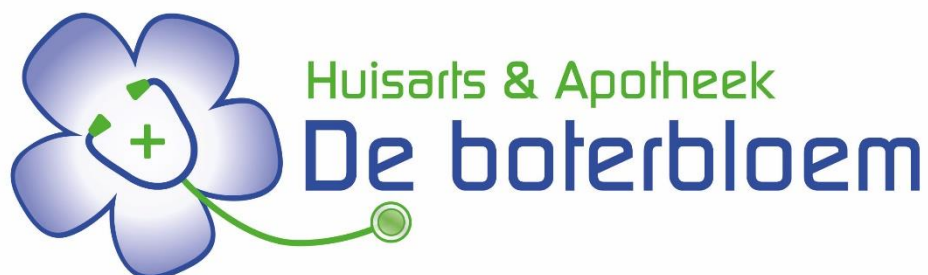
10 jaar doktersassistente!

Onze huisarts in opleiding dr. Helen Kraak heeft op 5 maart afscheid genomen van onze praktijk in verband met zwangerschapsverlof. We danken haar voor de prettige samenwerking en we danken u als patiënten dat de van u de mogelijkheid heeft gekregen haar kennis verder te ontwikkelen.

Nieuwe website,

In december is onze website www.huisartsvandendool.nl vernieuwd. Door de verandering van groothandel zijn we niet meer lid van Praqtijkplus waardoor de website aangepast moest worden. Ook op het bord buiten komt een nieuw logo. Het leek ons een goed moment hier serieus mee aan de slag te gaan. Yubuy uit Zaltbommel heeft ons hierbij geholpen en we zijn tevreden over het resultaat.

Uw zorg online App

De ontwikkelingen gaan door en uw huisartspraktijk heeft zich sinds kort aangesloten bij: uw zorgonline App. Als u reeds gebruikt maakte van de inlog mogelijkheden op de website, kunt u deze inloggegevens ook gebruiken. Zo kunt u nog gemakkelijker via uw smartphone of tablet met ons communiceren. Via de app en het web portaal heeft u 24 uur per dag toegang tot uw medicatiegegevens en kunt u herhaalrecepten aanvragen, afspraken boeken of vragen stellen aan uw huisarts wanneer het u uitkomt. Bent u al gebruiker van ons patiëntportaal? Dan kunt u zich met

dezelfde inloggegevens bij de app aanmelden. Nieuwe gebruikers dienen zich eerst via de app te registreren en worden na controle door de praktijk gekoppeld met de app. De "Uw Zorg online app" is via de App Store (Apple iOS) of Google Play (Google Android) te downloaden. Raadpleeg voor meer informatie www.uwzorgonline.nl of www.huisartsvandendool.nl

Bijbetalingen

Op steeds meer middelen zit een bijbetaling. De administratie hiervan kost ons veel tijd u helpt ons om direct af te rekenen als u uw medicatie af haalt. Vriendelijk verzoek hier bij het bezoek aan uw huisarts en apotheek rekening mee te houden.

Pro-actief herhalen.

Veel mensen gebruiken lange tijd dezelfde medicatie. Om het herhaalproces soepeler te laten verlopen maken we voor deze groep medicatie gebruikers een pro-actief herhaalprofiel.

Dit houdt in dat, na aanmelding hiervoor, medicatie maandelijks of 3-maandelijks automatisch voor u wordt klaargezet. Via uw mailadres of telefoon krijgt u van ons bericht dat de medicatie voor u klaar staat. Als u hier nog niet aan deel neemt en u zou het wel graag willen, vraag dan aan de balie om meer informatie over de aanmelding. Voor ons is het prettiger en veiliger werken.

Met onze hartelijke groet, medewerkers huisartsenpraktijk van den Dool

Positieve gezondheid

De gemeente Zaltbommel stelt gezondheid centraal

Vertelt u ons wat gezondheid betekent voor u?

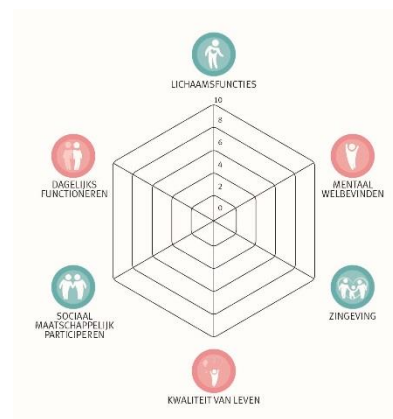
De gemeente Zaltbommel wil het komende jaar graag met u in gesprek over uw eigen gezondheid. Wat is gezondheid voor u? Wat vindt u belangrijk voor uw gezondheid? Wat kunnen we hierin samen oppakken? Over dit soort vragen gaan wij graag met u in gesprek. Samen met u wil de gemeente invulling geven aan wat er nodig is om aan uw eigen gezondheid te werken. De gemeente wil hierover graag met u in gesprek. Heeft u goede ideeën? Deze horen we graag. Staat u open voor een gesprek, ook dat horen we graag. U kunt mailen naar info@dorpsraadnederhemert.nl. Samen met de dorpsraad organiseert de gemeente een bijeenkomst in Nederhemert waarin gezondheid centraal staat, meer details hierover volgen later.

Beleid 'Positief Gezond'

Gezondheid is voor iedereen anders en juist dat laat de nieuwe benadering Positieve Gezondheid goed zien. Als gemeente willen we ervoor zorgen dat onze inwoners gezond kunnen blijven of worden. Daarom vinden wij het belangrijk om gezondheid centraal te stellen. Ons nieuwe gezondheidsbeleid Positief Gezond gaat dus over iedereen en niet alleen over de mensen die op dit moment zorg en/of ondersteuning ontvangen.

Positieve Gezondheid

Bij de benadering Positieve Gezondheid hoort ook een nieuwe definitie van gezondheid. De definitie is als volgt: *“Gezondheid als het vermogen om je aan te passen en je eigen regie te voeren, in het licht van de sociale, fysieke en emotionele uitdagingen van het leven.”* Deze definitie gaat uit van zes verschillende dimensies, weergegeven in onderstaande spinnenweb. Deze zes dimensies zijn allemaal belangrijk voor iemands gezondheid. Samen bepalen ze hoe het ervoor staat met iemands gezondheid. Gezondheid is dus veel meer dan wel of geen griepje hebben of wel of geen gebroken been hebben. Gezondheid gaat verder dan alleen uw fysieke gezondheid. Wilt u zelf ook kijken hoe het ervoor staat met uw gezondheid, kijk dan op www.mijnpositievegezondheid.nl

Volg de Facebookpagina Zaltbommel Gezond

De facebookpagina [Facebook.com/ZaltbommelGezond](https://www.facebook.com/ZaltbommelGezond) is de plek waar u informatie vindt over Positieve Gezondheid. De gemeente deelt er activiteiten die worden georganiseerd in de gemeente (bijvoorbeeld door partners en inwoners). Ook vertellen verschillende personen wat positieve gezondheid voor hen is. Volgt u deze pagina al?

Aan boord van de `Verwachting`

Aan boord van de Verwachting – deel 3

Na enige tijd kwamen we erachter dat we een baby verwachtten! In verwachting op de Verwachting... Opeens rook dat veevoer toch wel heel vies! En leek het schip wel extra te schommelen tijdens het laden en lossen. Maar toen de misselijkheid voorbij was, konden we wat voorbereidingen gaan treffen. Een wieg waarvan Gijs de poten had vastgemaakt in een houten plaat (zie foto), mini-kastjes, een box in de stuurhut én beneden in de roef. Een paar weken van tevoren een afspraak maken bij de verloskundige was er niet bij. Gelukkig waren Rian en Mylène daar heel makkelijk in. Al belde ik maar een paar uur van tevoren, ik kon bijna altijd terecht!

Ondertussen was ik natuurlijk ook nog volop het schippersleven aan het ontdekken. Zo kwam ik erachter dat ik de was met wel heel veel wasknijpers moest vastzetten. Er zijn helaas al wat kledingstukken weggewaaid. Ook had ik een keer beddengoed opgehangen, dat is natuurlijk vrij zwaar. Maar het waaide zo hard, dat de waslijnpaal helemaal krom gewaaid was... Gijs heeft er een stuk af moeten zagen en vanaf dat moment had ik een kort waslijnpaaltje. Doordat het wasgoed nu

wat lager hing, raakte het vaak de auto (die ook op het achterdek staat) en die was natuurlijk niet altijd schoon... Daarom heb ik vorig jaar een nieuwe waslijnpaal gekregen waar ik erg van geniet!

Een wekelijks terugkerend ritueel is het doen van boodschappen. Daar moest ik in het begin echt aan wennen. Elke supermarkt is anders, ook qua indeling. Ook vergat ik vaak iets. Daarom ga ik er nu echt even voor zitten om een boodschappenlijstje te maken. Ik bedenk van tevoren wat ik de hele week wil gaan eten. Daarbij let ik ook op producten die wat langer vers blijven. Ook heb ik altijd wat voorraad aan boord. Je kunt natuurlijk lang niet altijd even een boodschapje doen! Als de auto er niet afgezet kan worden, moet het op de fiets. Veel boodschappen nodig? Dan twee keer heen en weer!

Met een grote familie- en vriendenkring hebben we natuurlijk regelmatig een feestje. Ik kan er altijd van genieten, fijn om iedereen weer te zien! Maar zo gemakkelijk naar een verjaardag gaan als 'aan de wal', dát was er niet meer bij... Soms moesten we hele toeren uithalen om van boord te kunnen. Later zijn we daar wel wat makkelijker in geworden. Het is gewoonweg niet te doen om overal naar toe te gaan. Eerlijk gezegd vind ik dit het grootste nadeel van het schippersleven; dat je sociale leven flink ingeperkt wordt. We moesten zo vaak iets afzeggen. Soms had ik me ergens helemaal op verheugd en zou het ook kunnen (al moesten we er dan wel een eind voor rijden) en dan ging het tóch niet door. Gelukkig kun je tegenwoordig natuurlijk wel op allerlei manieren contact met elkaar houden. In de tijd toen mijn schoonouders jong waren hadden ze geen autokraan én geen telefoon!

Er zijn zoveel dingen waar je afhankelijk van bent! De planning van de bevrachter (op welke plek ga je laden en lossen), de planning van de zeeboot (wanneer ben je aan de beurt om te laden), het weer (bij regen of heel harde wind wordt er niet geladen), de sluizen (soms moet je een aantal schuttingen wachten), de apparatuur (blijft alles het doen?), is er een auto-afzetplaats, enz. Het gaat eigenlijk

meestal anders dan we dachten. Er is bijna niets te plannen. Dit bedoel ik niet dramatisch, want hier moet je 'gewoon' mee leren leven. Na een tijdje word je vanzelf flexibel! En het zorgt anderzijds ook regelmatig voor leuke verrassingen. Want als we ergens eerder waren dan gedacht, zetten we de fietsen aan de wal en gingen een prachtige fietstocht maken of ergens een lekker hapje eten. Of even zwemmen, je hoeft alleen maar overboord te springen!

In die tijd kregen we ook een journalist aan boord. Hij wilde Gijs interviewen over het schipper-zijn. Het artikel staat nog steeds op het Internet. Je merkt altijd een bepaalde interesse voor het schippersvak. Het is toch eigenlijk een andere 'wereld'. Veel mensen zeggen ook dat ze er niet aan zouden moeten denken om altijd in zo'n klein woninkje te leven, nooit eens zomaar even weg te kunnen, vaak ver weg van familie te zijn, altijd met je man (en kinderen) samen te zijn, etc. Maar hoewel het zeker niet altijd makkelijk is, ben ik er toch heel positief over!

Van de eerste zomer aan boord herinner ik me ook dat we enorm veel logéés hadden. Dit was echt heel gezellig, maar andere jaren hebben we het wel wat rustiger aan gedaan 😊! Ook gingen we in de zomer een aantal dagen stilliggen met mijn schoonouders en Floris en Willie. Vaak kwamen de andere familieleden dan ook en dat was heel fijn!

Eten koken doen we op gas uit een gasfles. Even wennen en soms frustrerend (als de fles leeg is, waarom duurt het toch zo lang voordat het kookt?), maar prima te doen! In de zomer is het natuurlijk heerlijk om buiten te eten. Daarom hebben we ook een tuinset en gaan we, wanneer het mogelijk is, lekker buiten zitten. Het is wel altijd oppassen geblazen, want ik ging een keer tijdens het varen naar binnen om iets te pakken. Een flinke windvlaag en... weg was de stoel! Om op het roefdak (het platte dak van de woning) te komen, moet je een flinke stap nemen. Ik had eens het eten al binnen opgescheept (dat doen we eigenlijk altijd, dat gesleep met pannen is niet handig). Op een of andere manier maakte ik een misstap en... ik viel. Ik probeerde de borden

vast te houden en dat lukte, maar van een bord schoof het eten af. Gelukkig had Gijs net geboend (schip schoon geschrobd) en heeft hij het gerecht alsnog met smaak opgegeten...!

De zwangerschap vorderde. De verloskundige kwam eens aan boord kijken en ze gaf ook toestemming om aan boord te bevallen. Dit moest dan wel op de logeerkamer en Gijs moest het kozijn van het raam losschroeven, zodat er eventueel op die manier een brancard naar binnen zou kunnen. Via het steile trapje naar de stuurhut zou dit niet echt een optie zijn! Vanaf 38 weken zwangerschap gingen we stilliggen in Nederhemert. Dit doen de meeste schippers. Het is natuurlijk altijd onzeker wanneer de baby komt. Maar de bevalling begon pas toen ik 42 weken zwanger was, nou, 4 weken hebben nog nooit zo lang geduurd! Gelukkig was de brancard niet nodig, maar de bevalling is uiteindelijk wel geëindigd in het ziekenhuis.

Op dezelfde dag als zijn nichtje (Deborah Oomen), 2 februari 2013, werd onze Daniël geboren! Dankbaar en blij mochten we na een aantal dagen weer naar het schip. Tijdens de kraamtijd kwam er veel bezoek. Er kunnen maximaal twee klapstoeltjes op onze slaapkamer staan, maar dit was eigenlijk wel net zo rustig! Na een aantal weken gingen we weer varen. Daniël, ons kleine matroosje, zat veel bij papa op schoot terwijl hij aan het varen was. Het was wel even wennen met een baby! Ik moest bijvoorbeeld goed nadenken wanneer ik hem ging voeden of badderen, want als ik

wist dat we een sluis naderden of bijna moesten verhalen bij het lossen, was dit natuurlijk niet zo handig. Bij de sluis moet je het aantal personen doorgeven die aan boord zijn en dat werden er nu 3 in plaats van 2!

Toen Daniël groter werd, bekeek hij alles vanaf zijn prachtige plekje (box) in de stuurhut. Hij ging enthousiast gillen als hij vogels zag.

Nog weer later kreeg hij ook oog voor kranen en andere schepen. Er is natuurlijk van alles te zien! Buiten spelen kan vaak wel als je stilligt, maar niet als je vaart. Toch wilden we Daniël natuurlijk wel buiten laten spelen. Daarom had Gijs iets bedacht (zo deden z'n ouders het vroeger ook!): een lijn spannen over de luiken en dat verbinden aan een touwtje dat aan het kinderjasje zat. Zo kon hij heen en weer kruipen (en later lopen). Helaas was dit niet echt een succes en we waren blij toen een andere schipper (dorpsgenoot Laurens Zwiggelaar) ons zijn buitenbox aanbood!

(wordt vervolgd)

Rosalien Hovestadt-Heikoop

Wist u dat...

Wist u dat – 3

- er tegenover het veerhuis een houten muziektent heeft gestaan (waar nu trap naar het veer ligt)
- deze op gemetselde palen stond gelijk met de bovenkant van de dijk
- er een loopbrug lag vanaf de dijk
- er hier op laatst nog een gezin in heeft gewoond
- men onder deze tent een aanhangwagen van transportbedrijf Vos onder gereden heeft
- toen bij iedere paal er enkele stenen onderuit geslagen werden en zo de tent op aanhanger lieten zakken
- deze tent in zijn geheel vervoerd is naar D. Wolfers aan de Hophoven
- die er een koeienstalletje in gebouwd heeft en de rest voor opslag van tuinbouw gereedschappen
- in bijna ieder dorp aan de dijk een schuur stond van het Polderdistrict
- deze schuren magazijn werden genoemd
- die in ons dorp naast het veerhuis stond
- hier gereedschap in stond om de dijkwegen te onderhouden zoals bezems, schoppen, pikhouwelen en houten kruiwagens
- deze wegen vroeger niet van asfalt waren maar van grind
- later in het midden van de weg een klinkerpad lag voor de paarden omdat het grind aan hun hoeven pijnlijk was
- ik nog gezien heb dat er grote stapels jute zakken in het magazijn lagen
- ik mij afvroeg wat die met de dijk hadden te maken
- ik er later achter kwam dat die gebruikt werden voor zandzakken
- een opzichter een keer tegen een medewerker zei, die de gaten in de weg met schop en bezem aan het dicht maken was, hij is een beetje door moest werken want dat er meer mensen voor dat baantje van hem te vinden waren en als antwoord kreeg: "Mer vur de boantje van jou veul meer."

Gijs van de Werken (wordt vervolgd)

Het oorlogsdagboek van Kees van de Werken

Het oorlogsdagboek van Kees van de Werken.

Nu wij in het voorjaar weer de bevrijding en de slachtoffers herdenken, wil ik iets schrijven over het dagboek dat Kees van de Werken maakte over de laatste oorlogswinter. Kees was vlak voor oorlog voorman op de Coöperatie (de Betuco). Later werd hij burgemeester, eerst kort van Nederhemert, daarna van Hedel. Hij overleed 15 september 2002 in Wijk en Aalburg. Vanaf de zomer van 1944 hield hij een dagboek bij, waarin hij alle gebeurtenissen in en rond Nederhemert en Wijk en Aalburg opschreef. Hij deed het heel precies, omdat hij toen al beseftte, dat er veel geruchten rondgingen en het belangrijk zou zijn, ook om de feiten zo goed mogelijk vast te leggen, ook voor de toekomst. Zo schreef hij ook op wat hij 'hoorde zeggen' en wat hij 'zeker wist'. Daardoor hebben wij nu nog een goed idee hoe de laatste oorlogswinter hier was. Om het hele dagboek op te nemen zou teveel zijn. Ik zal hier een paar bijzondere gedeeltes doorgeven. Voor wie meer wil weten zijn er zeker nog enkele exemplaren in Nederhemert aanwezig.

Allereerst valt op dat er een soort tweedeling was in de bevolking, in die zin dat een gedeelte vrij snel na de eerste evacuatie naar Friesland is doorgetrokken. Mevrouw Kuipers uit Nederhemert-Zuid maakte daar een dagboek van. Een ander deel bleef in de Bommelerwaard, o.a. in Nieuwaal en Zuilichem. Zij probeerden af en toe naar hun huizen terug te gaan, om daar nog iets van de inboedel te redden. Niet dat dat veel hielp, meestal moesten ze met betraande ogen

toekijken hoe hun huis geplunderd was, dan wel juist op dat moment leeggehaald werd. Zo was er toch nog allerlei verkeer, te voet en per fiets met massieve banden. Daarnaast is hij via een van de schippers op de hoogte van troepenbewegingen van de Geallieerden en de Russen.

Hij vertelt dat er in Nederhemert helemaal geen NSB'ers zijn. Maar dat dokter Keizer op **19 september** plotseling verdwenen is. Iedereen vermoedt dan wel dat hij met ondergrondse activiteiten bezig was, net als de heer van Dam in Brakel. Voor hem wordt burgemeester Pos als gijzelaar weggevoerd.

Op 4 oktober komt het front zo dicht bij dat er bommen op Nederhemert vallen en dat er door de Duitsers een afweergeschut op de Doornwaard wordt geplaatst. De dag erna maakt de familie van de Werken een schuilkelder aan de voorzijde van hun huis aan de dijk. Een soort loopgraaf met nog een bocht erin, zo hoog dat je er bijna in kunt staan en afgedekt met boomstammen en planken. Die avond wordt er al gebruik van gemaakt, want er komen formaties van geallieerde bommenwerpers over op weg naar Duitsland. Het afweergeschut regent granaten, die in de lucht uit elkaar spatten, zodat de scherven alle kanten uit vliegen. En dat duurt nog minuten lang.

Op 1 en 9 oktober moeten er mensen aantreden om schuttersputjes voor de Duitsers te graven, zowel langs de Waal als langs de Maas. Niemand wil dat, maar de Duitsers hebben al een onwillige man doodgeschoten

en ook de burgemeester, die dit bevel door moet geven wil men ontzien en dus wordt het gedaan.

Eerst kunnen de bewoners in Nederhemert nog eten van de aardappelen en groenten die ze zelf telen, terwijl er uit de steden al berichten komen dat daar gebrek is aan alles.

Op 23 oktober wordt de strijd om Den Bosch steeds heviger. Kees praat samen met meester Eugster met Wit-Russen, die bij de Duitsers zijn en zij vertellen dat de Duitsers nu snel over de Waal zullen moeten terugtrekken. Maar voor het zover is trekken de Duitse troepen door de Bommelerwaard, nemen overal koeien en varkens mee en laten die door de boeren zelf slachten. "Laat de Tommies maar betalen" zeggen ze. Ook de huizen waar ze een of twee nachten hebben gebivakkeerd worden geplunderd en vernield. Dat merkt Kees wanneer zij midden in de **nacht van 4 november** hun huis moeten verlaten. Er wordt dan geschut opgesteld vlak achter hun huis en in het Sterrebos.

Op 30 oktober worden 2 paarden van de baron op het Eiland gedood door granaten en hebben de mensen die opgehaald om weer wat vlees te hebben. De dagen er na is er hevig granaatvuur en afweergeschut. De mensen hopen dat de Duitsers nu snel zullen verdwijnen, maar later blijkt dat ze opnieuw hun grens langs de Maas kunnen behouden.

Op zaterdag 11 november moeten alle inwoners van Nederhemert-Zuid evacueren en op de dag erna wordt de toren van de kerk daar opgeblazen. Dan blijkt dat Willem de Bree niet meegekomen is, hij was een zonderlinge figuur, die zelfs zijn ramen niet wilde verduisteren. Van hem heeft men daarna nooit

meer iets gezien. De boeren proberen vee over de Waal te brengen, om daar later nog wat aan te hebben.

Op 18 november moeten de mensen uit Aalburg evacueren, maar tijdens het opladen van wat kleding en eten moeten de mensen schuilen voor de rondvliegende granaten. En door het gestegen water zijn de schuilkelders niet meer te gebruiken.

Op 3 december komen er geruchten dat de mensen uit Hemert moeten evacueren en velen doen dat ook, uit angst voor de gevechten en om tenminste in wat meer rust en met de laatste vervoersmiddelen te kunnen gaan naar familie boven de Waal. Op 5 december is de Eilandse draaibrug met de twee brugwachterswoningen opgeblazen. Het was een zware ontploffing, waarbij het hele dorp staat te schudden. De dagen er na blijven er hevige beschietingen, het afweergeschut bij het Sterrebosch wordt eerst weggehaald en komt een dag later weer terug.

Op 19 december zijn er papieren van evacuatie en ook dat de mensen niet in de Bommelerwaard mogen blijven, maar de Waal over moeten. En daar is overal gebrek aan eten. De familie van Kees van de Werken besluit naar een zuster in Nieuwaal te gaan, met een paard en wagen van de steenfabriek. In Nederhemert wordt een leidende figuur gemist, die duidelijkheid van zaken kan geven. De burgemeester is in geen velden of wegen te zien.

Op 25 december vriest het en gaan kinderen schaatsen op ondergelopen land. Het is een onwerkelijk gezicht. De laatste decemberdagen is er weer zwaar vuur, er zijn geruchten dat de Duitsers naar Antwerpen willen optrekken, om daar de haven te heroveren.

Op 31 december wordt in Gameren de woning van De Hoop met de grond gelijk gemaakt. Daar was een Duitse commandopost gevestigd. Er zijn geruchten dat de Tommies op het Eiland zijn geweest.

1 en 2 januari zijn er weer gevechten rond de Maas, maar weer komen de Duitse gevechtsvoertuigen terug over de dijk.

Op 3 januari wordt de politieman uit Veen geboeid tussen soldaten weggevoerd. Deze wordt later ter dood gebracht, met nog enkele mensen uit Veen.

Op 6 januari wordt Kees van de Werken gevraagd om leiding te nemen bij het dorsen van graan met een oude dorsmachine, daar blijft hij de komende weken in Aalst mee bezig. De Duitse troepen trekken heen en terug uit langs de Maas. We horen dat de Russen steeds verder oprukken richting Berlijn en hopen dus op een spoedig einde van de oorlog. In Aalburg is het hele gezin van slager van Tilborg omgekomen in hun huis door een zware granaat. Ze zijn begraven in kisten van het hout uit het verwoeste huis.

Op donderdag 11 januari is het kasteel van Nederhemert in brand geschoten, mogelijk door brandbommen van de geallieerden. Het is helemaal uitgebrand. Kees praat ook wel eens met een Duitse soldaat en merkt dan dat zij ook bang zijn, zowel voor hun eigen leven als voor hun familie in Duitsland, waar zij in maanden geen bericht van hebben.

Op 17 januari moeten de mensen van de Rietschoof, Kerkwijk en Bruchem evacueren. *"Meermalen zagen wij in vredestijd in de pers taferelen van vluchtende mensen voor oorlog of onderdrukking en nu delen wij hetzelfde lot, doch men moet het wel zelf aan den lijve hebben ervaren, wat dit kan betekenen voor de mensen welke dit lot moeten ondergaan."* zo schrijft Kees van de Werken.

Vanaf 22 januari hangen er biljetten dat de evacuees voor 1 februari naar Groningen of Friesland moeten gaan. De familie van Kees kan met een schip mee varen, maar dat laat nog even op zich wachten. Als het schip in Zuilichem is aangekomen moet er eerst ingepakt, later weer uitgepakt en de dag daarna op nieuw ingepakt worden. Er komen ook schepen uit de richting Rotterdam met mensen die nog voedsel proberen te kopen.

Op 22 februari gaat Kees met een landbouwer die in Nederhemert hooi mocht halen om in het 'spergebied' naar zijn woning. *"Dit was echt een griezelige belevenis, te vertoeven in het dorp waar niemand aanwezig is. Het was er zo intens eenzaam ... geen geluid van een hond of kat, niets en terwijl ik verlangde om even naar ons huis te kijken ... was ik blij dat ik met die boer weer terug kon. ... Alles is kapot en ondergraven..."*

In februari wordt er een snelrechtbank ingesteld om zwarthandelaren te berechten. Hoewel Kees het betreurt dat het NSB'ers zijn, keurt hij het wel goed dat deze profiteurs beboet worden met duizenden guldens.

Op 19 maart mogen verschillende boeren naar hun land om het te bewerken, vooral op aandringen van de heer Roseboom bij de voedselcommissaris, maar er is angst voor de beschietingen en rondtrekkende troepen.

Op 21 maart is het een prachtige lentedag. Uit Dresden komen berichten van vreselijke bombardementen en tegelijk hoort Kees het bericht dat de koningin al in bevrijd gebied is. De dagen daarop komen er wel mensen terug uit de Alblasserwaard, maar nog niet uit Friesland, waar ook dominee Vermaas naar toe is.

Op 31 maart weer beschietingen, Aagje dochter van Gerrit Bouman uit Nederhemert sterft in de armen van haar moeder. Tegelijk zijn er ook weer berichten van overwinningen van de Geallieerden en dat er vele Duitsers in krijgsgevangenschap zijn. Het is alles heel tegenstrijdig, het ene moment bemoedigend, het andere moment om radeloos te worden. Kees denkt ook aan de vele Joden, die zijn

weggevoerd en zelfs mogelijk uitgeroeid zijn.

Op 4 april waant men zich veilig in Aalst omdat het afweergeschut weggehaald is. Velen gaan terug naar hun huizen. Maar dan komt er een hevig mitrailleervuur van de Geallieerden die dachten dat het Duitse geschut er nog stond. Er zijn vele gewonden en meerdere doden. Kees van de Werken is intussen samen met Janus van Ballegooien druk met het bureau 'oogstvoorziening' om het overgebleven zaai- en pootgoed zo eerlijk mogelijk te verdelen onder de boeren, zodat toch weer opnieuw het land bewerkt kan worden. De aardappelen en bieten die niet uit de grond zijn gehaald zijn bevroren en bedorven.

Op 23 april is er hevig vuur in de buurt van Hedel. Het gerucht gaat dat de Geallieerden daar de Maas over gestoken zijn om de Bommelerwaard te vrijden, maar een dag later merken we dat ze zich toch weer hebben moeten terugtrekken. De Engelse radio geeft echter berichten dat het Russische leger voor Berlijn staat en dat geeft weer hoop op een spoedig einde.

Op 30 april komen zelfs vliegtuigen over om voedselpakketten af te gooien. 'Wij zwaaien van vreugde met lakens ... en bij velen liepen de tranen over de wangen...'

De brug bij Zaltbommel, die nog niet opgeblazen was, maar wel met springstof geladen, wordt ontladen. Ook dat betekent dat de redding nabij is. Er is wel angst voor 'bijltjesdag', een afrekening met NSB'ers. Kees hoopt dat de Nederlanders zich niet zullen verlagen, zoals de Duitse soldaten zich hebben verlaagd, maar dat iedereen een rechtvaardige straf zal krijgen.

Op 4 mei heeft de Hemertse korenmolen, die niet opgeblazen is, voor het eerst weer gedraaid en **op zaterdag 5 mei** hoort Kees in Nieuwaal van de schipper, die hem steeds de berichten van de radio heeft doorgegeven, dat de Duitsers gecapituleerd hebben en dat het nu vrede is.

Trees Blom, 26-01-2018

Gedicht

Dodenherdenking

Als twee avondlijke minuten
op die vierde dag van mei
weer in zwijgen zijn gehuld,
is allesbehalve stilte hier nabij.

Hoe geluidloos het ook lijkt
wanneer alle stemmen smoren,
indringend is de klank
als het verleden zich laat horen.

Want in 't ruisen van de stilheid,
klinkt het gejammer en gerouw
van hen die wisten
dat morgen niet meer komen zou.

En te midden van het zwijgen
schallen bommen en granaten
die wreed en niets ontziend
dood en ellende achterlaten.

Ver weg galmt de eentonige cadans
van een trein vol mens'lijk leven
dat, zonder het te weten,
naar haar dood wordt toe gedreven.

Oorverdovend is de stilte
als zij, van aardse sleur verlost,
ons eraan herinnert
wat de vrijheid heeft gekost.

- Jenita Vervoorn

Namen op huizen nader verklaard

Ons verlangen

Ons Verlangen staat op het huis van Jan en Drika van Genderen. Ze wonen aan de Nederhemertsekade. Toen Jan en Drika dit huis kochten stond deze naam er al op. Jan denk dat de vorige eigenaar Dirk en Trui van Aalst die eerst in een huis aan de Maasdijk ("Nieuwedijk") hebben gewoond die naam erop hebben laten zetten want Dirk en Trui woonde eerst in een oud nat huis en gingen nu naar een nieuw huis en ze verlangde naar dat huis en daarom denken wij dat ze naam "Ons Verlangen" op dat huis hebben laten zetten.

Van de hersteld Hervormde kerk

Meditatief

DE ZWIJGENDE BORG

“Doch Jezus zweeg stil.” Matthéüs 26:63a

Ds. D. Zoet

Een rechtszitting, die midden in de nacht plaats heeft!? Dan moet er ongetwijfeld een belangrijke zaak voorkomen. Dan moet er ongetwijfeld een grote misdadiger terecht staan! Luister maar. De deuren gaan open. Alle ogen richten zich op Die Ene, Die daar loopt in Zijn banden. Als een misdadiger wordt Hij binnengebracht. Kent u Hem? Persoonlijk? Zielsbevindelijk? Door Geestesopenbaring?

Schijnproces

Het proces tegen Jezus kan beginnen. De uitkomst staat op voorhand vast: des doods schuldig! Daar staan ze. Tegenover elkaar. Kajafas, de hogepriester der Joden. En Christus, de Hogepriester van het Nieuwe Verbond. Daar staat Hij, het Lam Gods, in de beklagdenbank. Om Zich te verantwoorden voor een aardse rechter. Terwijl Hij geen zonde heeft gedaan en er geen bedrog in Zijn mond is gevonden. Terwijl Hij straks Zelf, als de Rechter van hemel en aarde, zal oordelen de levenden en de doden. Hier wordt Gods Zoon, onder de toelating van de Vader, gedaagd voor het menselijk gericht. Op alle valse getuigenissen heeft Hij gezwegen. Tot ergernis van Kajafas. Eindelijk zijn er twee, die hetzelfde lijken te getuigen. Kajafas verrijst uit zijn stoel met de vraag: Antwoord Gij niets? Wat getuigen dezen tegen U? ... Doch Jezus zweeg stil. Daar staan ze. Tegenover elkaar. Een vragende hogepriester, Kajafas; tegenover de zwijgende Hogepriester, Christus. Waarom? Jezus zwijgt. Waarom? Omdat de Schrift vervuld worde, die zegt: Als een Lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open. Jezus zwijgt, omdat Hij schuldig staat. Niet tegenover de mensen, maar tegenover Zijn

Vader. Omdat Hij de schuld van Zijn volk op Zich nam. Jezus zwijgt, omdat Hij straks schuldig wil worden gesteld in het gericht van God. Hij zegt niet tot Zijn Vader: Rechtvaardige Vader, dit is onrechtvaardig.

Waarom zou Ik lijden voor zonden, die Ik niet heb gedaan? Nee, Christus zwijgt. Tegenover de mensen en tegenover God. Want, o Vader, Uw doen is rein en Uw vonnis gans rechtvaardig. Jezus zwijgt, omdat Zijn spreken op aarde bijna ten einde is. Vanuit de hemel zet Hij Zijn spreken echter voort. Door Zijn Woord en Geest. Heeft de zwijgende Borg zo al gesproken in uw en jouw leven?

Wat is nodig?

Toen (de eerste) Adam werd gedaagd voor Gods gericht, zweeg hij niet. Hij gaf de schuld aan zijn vrouw. En zei erbij: Die Gij mij gegeven hebt. Zijn verontschuldiging op Gods aanklacht was dus tegelijk een beschuldiging van de Heere. Christus, als de tweede Adam, zwijgt Gode stil. Hij is onder het recht van God doorgegaan, in dat gericht omgekomen. Dat wilde Hij! Uit liefde tot Zijn Vader. Uit liefde tot Zijn Kerk. Geliefde lezer, lezeres, hebt u Christus in Zijn zwijgen nodig gekregen? Om de vrucht van Zijn zwijgen ten volle te kennen, is het nodig in de rechtszaal geweest te zijn. Nee, niet in die van Kajafas, als toeschouwer. Maar in de rechtszaal van God, als aangeklaagde. U kreeg de schuldbrief thuisbezorgd door Gods Geest: Sterven en niet leven! Want het loon op de zonde is de dood. Toen was er geen plaats voor verontschuldigen. Want Die Geest overtuigt ... Het vonnis werd aanvaard. Zwijgend! Het hoofd ging op het blok. O dood'lijk uur! En tegelijkertijd: Uur van leven! Want daar kwam HIJ, de zwijgende Borg. En HIJ sprak. De sprekende Borg. Vader, IK heb verzoening gevonden. En ... mijn God, sprak mij vrij. De vloekende Wet zweeg. De verklagende duivel bleef stom.

Zingen

Doch Jezus zweeg stil. Waarom? Omdat Hij mij zou vrijspreken in het gericht en een nieuw lied in mijn mond zou geven, een lofzang Gode.

Hoor, daar zingt er één: Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is. Zingt u al mee? Of anders, beter gevraagd: Mag u al meezingen? Met dat volk, dat vaak stom over de aarde gaat, omdat ze van binnen opnieuw worden aangeklaagd? En toch zijn ze gelukkig. Namelijk wanneer de Heere in die omstandigheden door Zijn Woord en Geest spreekt: En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige. Dan wordt het: Mijn mond vindt tot Uw lof, gedurig ruimer stof.

Geen antwoord

Het is de mens eenmaal gezet te sterven en daarna ...het oordeel. Eenmaal ... allemaal in het oordeel. Klein en groot. En dan? ... Geen deel gekregen aan de zwijgende Borg? Duizend vragen ... en geen antwoord? Hoe aangrijpend is de gelijkenis van de koninklijke bruiloft uit Matthéüs 22. Als de koning binnenkomt om de aanzittende gasten te overzien, dan ziet hij een mens (stel uzelf de vraag: ben ik het, Heere?), zonder bruiloftskleed. En de koning zegt: Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aanhebbende? ... En hij verstomde. Geliefde lezer, lezeres, wat zal het vreselijk zijn: menen in te gaan en niet te kunnen. Altijd meegepraat, nagepraat, erover gepraat, maar nooit eruit. En hij/zij verstomde. Nooit in de rechtszaal geweest. Nooit verstaan: Sion zal door recht verlost worden. Geen bruiloftskleed.

In de bruiloftszaal

Wie komen er binnen? In de bruiloftszaal hier Boven kunnen alleen mensen ingaan met een bruiloftskleed. Degenen die bekleed zijn met de klederen des heils, met de volkomen gerechtigheid van Christus Jezus. Hebt u/jij dat kleed? Nee!? Nóg zijn de klederen des heils te verkrijgen in de aanbidding van het Evangelie. De Geest des Heeren twist met u. Want zo zegt de Heere in Zijn Woord: Ik raad u, dat gij van Mij koopt witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde. Opdat gij in het gericht Gods niet zult verstommen. Bruiloftsklederen. Hoe ik eraan kom? De Geest deelt die uit. En de Geest past ze toe. Iedere

zondag is het openbare uitdelingsdag. Van deze klederen. En ze zijn om niet - dat wil zeggen: gratis - te verkrijgen, want het Lam heeft de dure prijs voor al de Zijnen volkomen betaald.

Wat wij geloven en belijden

De Nederlandse Geloofsbelijdenis (Guido de Brès)

Artikel 5. WAARVAN DE HEILIGE SCHRIFT HAAR AANZIEN EN AUTORITEIT HEEFT

Al deze boeken alleen ontvangen wij voor heilig en canoniek, om ons geloof daarnaar te reguleren, daarop te gronden en daarmee te bevestigen. En wij geloven zonder enige twijfeling al wat daarin begrepen is; en dat niet zozeer omdat ze de Kerk aanneemt en voor zodanige houdt; maar inzonderheid omdat ons de Heilige Geest getuigenis geeft in onze harten dat zij van God zijn; en dewijl zij ook het bewijs daarvan bij zichzelf hebben: aangezien de blinden zelden tasten kunnen dat de dingen die daarin voorzeggd zijn, geschieden.

Verhaal voor de jeugd en de kinderen (wordt vervolgd)

“Grootvaders jeugd”

Avontuur met de zeerovers.

"Opa, zou u 't mij nu eens willen vertellen?" Deze vraag werd gedaan door een jongen, die toen een jaar of tien oud was, - maar nu zelf allang grootvader geweest is - aan een oud man met zilverwit haar en een minzaam gelaat, al waren er ook diepe rimpels in gegroefd. "Wat bedoelt je, lieve Jan?" Vroeg de grijsaard vriendelijk. "Wel, opa", was 't antwoord, "u hebt al zolang beloofd mij eens te zullen vertellen, hoe u hier in Nederland gekomen bent. We zijn van Duitse afkomst, zegt vader, maar u weet er zeker alles van te vertellen, daar u zelf in Duitsland geboren bent". "Zeker, m'n lieve jongen", sprak de oude man, en de toon waarop hij die woorden uitsprak, maakte het voor ieder die goed hoorde al duidelijk, dat de spreker zijn taal als kind niet in Nederland had geleerd. "En vertelt u 't mij nu?"

"'t Is een lange geschiedenis, Jan, en ik wil niet beloven het in één adem af te doen; maar ik kan er alvast een begin mee maken". Dat was juist wat Jan wilde. Wat hij te horen kreeg was dan ook wel de moeite waard, zozeer zelfs, dat ik geloof alle lezers een genoeg te doen door 't ook hun mee te delen. Grootvader, bij wien Jan de hele dag had doorgebracht - en dat was een van die dingen waar hij 't meest van hield stopte zijn lange pijp, zette zich gemakkelijk in zijn leunstoel en begon.

"Wat ik je vertellen wil, mijn beste jongen, is eigenlijk een dubbele geschiedenis, want je zult niet alleen horen hoe ik van het ene land in 't andere kwam, maar ook hoe ik uit het ene leven in 't andere werd overgebracht". Dat Jan grootvader op dat ogenblik begreep, zou ik niet durven zeggen. Evenwel dat kwam later. De lezers zal 't misschien wel net zo gaan. Nu, dat schaaft niet. "Ik werd", zo begon grootvader, terwijl moeder ik weet niet 't hoeveelste naadje van een breikous begon, "ik werd geboren in de stad Rostock. Je weet misschien nog niet waar dat is. Die stad ligt in Mecklenburg en aan de Oostzee". "Rostock", zo vervolgde de oude man, "ziet er - althans zo was 't in mijn jongen tijd - heel anders uit dan de steden hier. 't Is geen grote en ook geen mooie plaats. Men spreekt er plat Duits, dat wel wat van 't Hollands wegheeft. De zeelui, die van hier kwamen, kon ik als knaap reeds vrij goed verstaan. In één ding echter lijkt Rostock op veel steden van Nederland. Er komen namelijk elke dag schepen aan, terwijl men weer andere ziet vertrekken. Hollandse vaartuigen ziet men er heel dikwijls. Ik zal u van mijn jongensjaren maar niet veel vertellen. Ik leerde niet bijzonder veel, omdat ik er weinig lust toe had. Des te meer echter hield ik mij op met de schepen en al wat daartoe behoorde. Want reeds als klein kind was het varen mijn lust en leven. Ik wilde zeeman worden, gelijk zoveel jongens in Rostock, en mijn ouders hadden daar niet tegen. "De ogen des Heeren zijn aan alle plaatsen", sprak mijn vader. "Hij kan je op 't land evengoed bewaren als op zee". En dat was ook zo, al bekommerde ik mij toen daar al zeer weinig om. In dien tijd woonde te Rostock een scheepskapitein, die omdat hij zo groot van gestalte was, door 't volk "Lange Lourens" werd genoemd. Of hij nu niet eigenlijk nog een anderen naam droeg, heb ik nooit kunnen te

weten komen. Lange Lourens voer op de Levant".

"Wat is dat opa?" Vroeg Jan. "De Levant, mijn jongen, is het Oosten. De naam betekent de opgang der zon. We bedoelen er mee de havens van Turkije en Griekenland, zoals Smyrna, Thessalonika en andere. Nu daarop voer Lourens met allerlei handelswaren. Hij was een goed zeeman, en daarbij een eerlijk, vroom man, schoon hij soms wonderlijk kon uitvallen, en streng wezen ook. Evenwel iedereen hield van hem en mijn ouders deden dan ook toen ik vijftien jaar oud was en naar zee wilde, alle moeite om Lourens te bewegen mij mee te nemen als zijn scheepsjongen. Maar dat lukte niet."

"Waarom iet, opa?" "Wel, Lourens had gelijk, toen hij tot mijn ouders zei: "Die jongen kan niet eens behoorlijk lezen en schrijven, hij heeft dus zeker niet willen leren Maar als hij van zo'n aard is deugt hij ook op mijn schip niet. Ik zal eerst eens zien wat er van hem gegroeid is als ik terugkom". "En wat deed u toen opa?" "Wel, ik was eerst heel boos. Maar mijn ouders begrepen dat Lourens gelijk had en stuurden mij weer naar school. En weet gij wat ik deed? Ik leerde zo hard en zo veel ik maar kon, niet uit lust zozeer, maar omdat ik begreep, dat er zodoende het spoedigst een eind aan komen zou. Als Lourens weerom komt neemt hij mij dan misschien wel mee, dacht ik. Ongelukkig bleef hij toen zeer lang uit, schoon buiten zijn schuld, want het kwam doordat zijn schip lek sprong en hij 't eerst te Oporto moest laten herstellen. Ik was echter over dat lange uitblijven zeer verdrietig. Ik wist toen niet, dat de Heere het juist zo bestierde, als voor mij later nodig zou. "En bleef u al dien tijd op school, opa?" Ja, maar daar ik zowat uitgeleerd was, begon de meester mij onderwijs te geven in nog hoger dingen dan de gewone. Zo leerde ik wat van handelsrekenen, aardrijkskunde en andere dingen, waar anders op school in dien tijd niets van instond. En toen Lourens eindelijk weder kwam was hij zo voldaan over mij, dat ik dadelijk tot zijn scheepsjongen werd aangesteld. Ik was zo blij alsof ik een schat had ontvangen.

Uit de gemeenteraad

Teunis

Mij is gevraagd om een 'In Memoriam' te schrijven over Teunis van Ooijen. Dat zal dan vooral gaan om zijn rol als gemeenteraadslid voor de partij waartoe ik ook behoor, de SGP.

Hierbij maak ik gebruik van hetgeen door onze burgemeester is gezegd tijdens de raadsvergadering van 22 februari jl., aangevuld met wat ik tijdens die vergadering over Teunis heb gezegd.

Op maandag 29 januari overleed Teunis. Niet geheel onverwacht, maar het was een grote schok voor de gemeenteraad. We hadden hem graag langer in ons midden gehad. Overigens geldt dit nog meer voor zijn vrouw Pieternel en zijn kinderen. Teunis was raadslid sinds 27 maart 2014. Hij voelde zich zeer betrokken bij de jeugd en bij de zorg. Naast het raadswerk voelde hij zich breder maatschappelijke verantwoordelijk, vooral door zijn docentschap aan de Gomarus in Gorinchem. In zijn raadswerk werd de verantwoordelijkheid zichtbaar als het ging over de WMO. Daarnaast wast hij betrokken bij onderwerpen rondom de GGD en Werkzaam. Dat heeft een belangrijke bijdrage geleverd aan controle en verantwoording over deze onderwerpen naar de samenleving.

Teunis is heel veel jaren actief geweest binnen de SGP. Eigenlijk weet ik niet beter of hij was erbij, ondanks het feit dat hij vier jaar jonger was dan mij. Ledenwerving, periodiek uitbrengen, een excursie organiseren, hij deed eraan mee. Ook is hij lang secretaris geweest van de SGP-kiesvereniging. Vanaf 2002 was Teunis betrokken bij de SGP-fractie als ondersteuner. Na er vier jaar tussenuit te zijn geweest is Teunis in 2010 op een 5e plek op de kieslijst gekomen en in 2014 in de raad gekomen.

Teunis is daarin heel actief geweest om het SGP-geluid te laten horen.

Maar toen, begin 2017, werd Teunis ziek, erg ziek, Leukemie was de diagnose.

Bij het vernemen van dit bericht stortte zijn wereld in. Zoals hij zelf zei: "Toen heeft de Heere God mijn leven stilgezet". Een periode van zware ziekenhuisopnames met kuren en daarna weer herstellen brak aan. Teunis vocht zo goed hij kon. Teunis wilde weer de oude worden. Er voor zijn familie zijn. En weer aan het werk.

Bij de excursie, de traditionele opening van het raadswerk na het zomerreces, was Teunis weer aanwezig. Op 14 september 2017 maakte Teunis zijn terugkeer in de raad. Tijdelijk, had hij gezegd. Na de verkiezingen van 2018 zou hij stoppen. Voor de klas staan lukte nog niet, maar aanwezig zijn bij een raadsvergadering wel. Na de opening nam hij het woord. Kwetsbaar maar sterk. Dankbaar was hij dat hij daar mocht staan. Maar hij wees er ook op dat het net zo wonderlijk was dat de anderen daar zaten. Teunis vertelde uitgebreid over zijn ziekte. Hij was vol goede hoop. En sloot af met "Wat de toekomst bringe moge, Mij geleidt des Heeren hand". Wat een klap was het dat de Leukemie begin dit jaar weer terugkwam. Er was in de gemeenteraad brede verslagenheid op dat moment.

Dan wordt de wereld weer anders. Of beter gezegd: de wereld telt minder, want er komt een overgang in zicht. Dat heeft Teunis zeer beziggehouden. Hij wist zich een mens die zelf niet voor God kon verschijnen, zonder dat er een vrede was tussen hem en God. De dag voor zijn sterven heeft hij bewust die vrede met God ontvangen.

Ik heb in de besloten bijeenkomst van de gemeenteraad na het overlijden ook al gezegd 'Teunis heeft het nu oneindig veel beter dan wij hier bij elkaar'. Overigens, zonder het verlies voor vrouw, kinderen en anderen rondom hem te bagatelliseren.

Dit sterven heeft ons allen wat te zeggen. Zoals overigens elk sterfgeval. Het is een roepstem. Memento Mori, gedenkt te sterven. We zitten in de lijdenstijd. Over een aantal weken is het Goede Vrijdag en Pasen, waarbij we lijden, sterven en opstanding van Jezus Christus gedenken. Ook voor ons komt het erop aan dat wij door het offer van Jezus vrede met God hebben. God heeft recht op ons leven.

Geert Bok

Opvoedingsavonden op 'De Wegwijzer'

Opvoeding... we doen het met elkaar!

De visie van onze school is **"Samen voor elkaar"** dat betekent dat we ook naast de ouders van onze kinderen willen staan. Daarom organiseert de 'Wegwijzer' avonden waar ouders met elkaar volgens vastgestelde thema's kunnen nadenken over opvoeding.

Opvoeden. Het is voor iedereen een worsteling en elke leeftijdsfase vraagt weer nieuwe vaardigheden. Elke ouder wordt maar geacht over al die vaardigheden te beschikken terwijl menig ouder vaak ook vertwijfeld is over zijn kunnen. Niet vreemd. Opvoeden is een zeer moeilijke en verantwoordelijke taak die over het algemeen, merken wij, wel serieus wordt opgevat. Dat neemt niet weg dat echt iedereen weleens ergens tegenaan loopt en even niet meer weet of de dingen die gedaan of gezegd worden wel goed zijn voor het kind. Dat is niet vreemd of onvermogen maar heel normaal.

Het is fijn om met elkaar over allerlei aspecten van opvoeden van gedachten te kunne wisselen en ook te luisteren wat anderen erover te vertellen hebbe. Daarom hebben wij op 'De Wegwijzer' een groot aantal ouderavonden

op de planning staan waar echt iedereen van harte welkom is. Ouders van oud/leerlingen: er was een avond over pubers, ouders van kinderen die nog niet op school zitten: er is ook een avond over motorische ontwikkeling en de invloed hiervan op baby's en peuters en in het

latere opgroeien. Je hoeft echt niet ouder van deze school te zijn, iedereen is welkom. De volgende avonden staan in de komende jaren op de planning. Het is de bedoeling dat er 3 avonden per schooljaar georganiseerd worden. We stellen iedereen z'n komst heel erg op prijs. De kosten voor deze avonden zijn vrij. Bij de ingang staat een doos waar een bijdrage in gedaan kan worden.

2017-2018

1. Positief opvoeden en consequent zijn
2. Omgaan met je puber
3. Spelen en het belang van vies worden

2018-2019

1. Motorische ontwikkeling
2. Praten met kinderen
3. Seksuele opvoeding

2019-2020

1. Het belang van (voor)lezen
2. Aandacht voor alle kinderen in je gezin
3. Moderne media

2020-2021

1. Gehoorzamen, hoe krijg je het voor elkaar
2. Hoe voldoen mijn kinderen aan de normen en waarden in de maatschappij
3.nog in te vullen door de ouders.....

Herinneringen aan de steenfabriek

Herinneringen aan 'Steenfabriek De Rijswaard' (3)

De eerste jaren werden de stenen met kolen gebakken, later met stookolie en nu met aardgas. De kolen werden met schepen aangevoerd. Toen ik voor het eerst bij de fabriek kwam, werden de kolen met een kraan uit de schepen in een trechter geworpen. Daar stond een transportband onder die kolen naar boven transporteerde boven de oven. Dat ging vroeger anders. De kolen kwamen wel met scheepjes aan, maar moesten er wel uitgedragen worden. Dan stonden er 2 trappen in het schip. Een waar men opklom en een daar men op afdaalde. De kolen lagen los in het schip. Nu weet ik niet of zij die in manden of zakken schepten, maar in ieder geval moesten de kolendragers ermee op hun schouder de trap op, 40 meter over het terrein

en dan bij de fabriek weer 2 trappen op. Nu kwam er veel stof van de kolen, maar het ergste was nog dat daar teer in zat. Als dan de zon scheen, verbrandde die hun huid. Om dit zoveel mogelijk te voorkomen smeerden zij hun gelaat in met vet. Maar door de zweet was dat er na een poosje ook weer af. Daarom moeten die sjouwers aan het eind van de dag er niet uitgezien hebben, half verbrand, zwart van het stof en grote neusgaten van het harde werken. Boven in de oven onder het dak liep altijd een stoker die zorgde dat er genoeg kolen in het vuur kwamen. Als ik even tijd had ging ik daar altijd even kijken dan draaide de

stoker even een plaatje weg en kon je zo in het vuur kijken. Het was daar ook altijd heel warm. In die tijd waren er nog mensen die appels droogden voor in de winter. De appels werden geschild en in vieren gesneden. Met deze stukjes ging men naar de fabriek en dan vroeg men aan de stoker om deze op de oven te drogen. Nou moest men er wel rekening mee houden dat men meestal minder terugkreeg dan men er bracht want ten eerste droogden ze in en ten tweede waren er mensen die ook wel een maaltje kon gebruiken. Dat sommige mensen ook wel een maaltje peren lusten blijkt uit het volgende verhaal.

Op de Veluwe woonde ongeveer een halve eeuw geleden een dominee, die een prachtige tuin met vruchtbomen had. Nu stond er in die tuin een boom met stooferperen en die man vond die gekookte peren verschrikkelijk lekker. Als er veel aan hingen had hij er zomers al plezier van, want dan liep hij zich al lekker te maken. Op een morgen ziet hij vanuit zijn studeerkamer een arme man wat van die lekkere peren plukken. Hij denkt: 'Dat kan niet, want dit is stelen. Hier moet ik toch wat van zeggen'. Terwijl hij even zit te overdenken hoe hij dit moest aan leggen, moest hij aan zichzelf denken en kwam toen tot de ontdekking dat hij zelf ook weleens bij zijn ouders een koekje of een snoepje gestolen had. Daarom kon hij het niet over zijn hart verkrijgen om deze arme man hierop aan te spreken. Toen de man vertrokken was heeft de dominee zijn huishoudster geroepen, die nergens van wist. Hij zegt: 'Hier heb je geld, daar moet je bij de slager een groot stuk spek voor kopen en dat moet je op dit adres brengen'. Want hij vond altijd dat bij peren spek hoort.

In die tijd noemde men de directeur 'Dun Ovesboas'. De eerste waar mijn vader weiland van huurde was Den Uyl, die heb ik persoonlijk nooit ontmoet. Het enige dat ik nog van hem weet is dat ik tussen de middag net uit school was en mijn vader binnen kwam om te eten en tegen mijn moeder zei: 'Bij dun oven zijn ze oan ut stoake'. Van dat woord had ik nog nooit

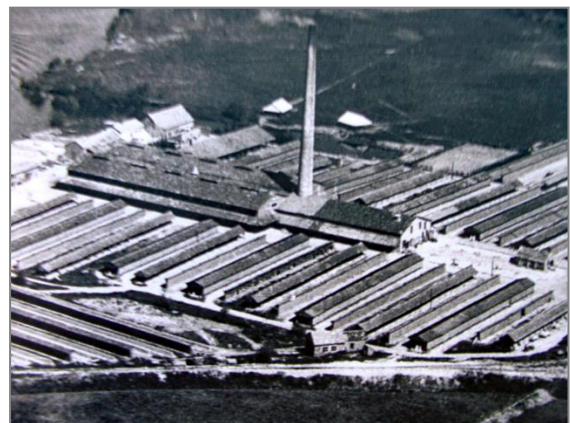
gehoord, wel van bonenstaken, dus ik vroeg of al die mensen aan het bonenstaken zetten waren. De volgende directeur, Verwoert, hebt ik wel goed gekend. In die tijd waren er nog enkele hitten en daar hebben wij nog verschillende zomers voor gehooïd. Hoewel er al jaren hooipersen waren moest deze man daar niets van hebben want hij vond dat een paard geen gesneden hooi moesten vreten. Ik vond dat wel jammer want pakjes werkte veel

sneller en makkelijker dan los hooi. Ook liet hij ons een stukje grasland omploegen om aardappels voor hem op te telen. Er stonden ook een 20 fruitbomen waarvan wij dikwijls voor hem de vruchten geplukt hebben. Wanneer de prijzen van de stenen wat terugliepen kon hij ze moeilijk verkopen. Ik kan mij nog herinneren dat hij ze naast de fabriek op een groot stuk weiland op liet stapelen. Het waren gele stenen, maar op zeker moment stonden zij er al zo lang dat de buitenste groen werden van het mos. Omdat ik toen nog jong was en mijn vader met die man alles regelde, heb ik persoonlijk weinig contact met hem gehad. Sommige mensen vonden hem een norse man maar ik moet hem nageven: hij is voor ons altijd goed geweest. Hij had ook een heel aardige rondborstige vrouw, waar wij buiten veel koffie van hebben gehad. Ik weet ook nog dat de latere directeur, H. Blei, bij hun in de kost was. Ook een van mijn zusters werkte er een halve dag in de week om te boenen.

Toen Verwoert vertrok kwam er een nieuwe directeur, H. van Niekerk, in de villa wonen. Hoewel intussen ook H. Blei directeur was geworden, had ik het meeste contact met Van Niekerk. Naar ik meen te herinneren heeft Blei nog geprobeerd een woning te bouwen aan de Maas, maar kreeg daar geen vergunning voor. Daarom heeft hij een woonark laten bouwen en bij de fabriek af laten meren, dit mocht wel.

Langs en om de fabriek maaide ik twee keer per jaar het gras af. Vanaf dat de ark er lag moest het eerder gebeuren dan andere jaren, omdat Mevrouw Blei last had van astma en het gemaaid moest worden voor het gras ging bloeien. Van Niekerk vertelde mij later, toen hij de eerste keer bij de fabriek kwam, dat hij zich wezenloos was geschrokken dat er zoveel stenen naast de fabriek op het grasland stonden. Zij hebben die toen voor alle geld verkocht. Bij Mevrouw van Niekerk hebben wij binnen een sloot met koffie op en het was er altijd gezellig. Ook bij hen heeft jarenlang die zuster van mij een halve dag in de week gewerkt. Voor Van Niekerk moesten wij ook altijd een stukje land omploegen maar wij hoefde voor hem de aardappelen niet te verzorgen en te rooien, dat liet hij een van zijn medewerkers doen. De eerste jaren dat mijn vader daar weiland huurde was het maar een klein stukje want de fabriek had nog enkele hitten en er waren nog 2 mensen die daar melkkoeien hadden lopen. Maar de hitten hebben er toen niet lang meer gelopen en een van die melkers viel ook af. Die ander heeft het nog lang vol gehouden, maar tenslotte hield hij er ook mee op, dus had ik vanaf toen alles alleen in gebruik. Op een keer reed ik met een vrachtkje hooi langs de fabriek, en daar liep een man die mij een hele tijd na liep te kijken. Toen ik thuiskwam vertelde ik het aan mijn vader. Ik zeg: 'Doar goan wij laast van krijgen'. Mijn vader zei: 'Da val mee want die het niks mee de fabriek te moake'. Toen ik in het najaar de pacht ging betalen kwam ik erachter dat ik gelijk had gehad. Later begon deze persoon meer macht te krijgen, waardoor het er voor mij niet beter op werd. Maar het ergste vond ik dat hierdoor de kontakten met directeuren en arbeiders verloor daar het toch altijd zo gezellig was, dit heb ik altijd gemist. De fabriek werd steeds moderner en had meer grond

nodig voor opslag van klei en gebakken stenen. In de tachtiger jaren van de vorige eeuw raakte ik helemaal een groot stuk kwijt, omdat ze een haven aan gingen leggen. In deze haven komen nu schepen met klei aan en komen er kustvaarders om stenen over zee te vervoeren. Iedere keer als ik daar nog wel eens kom geeft dat toch een apart gevoel. Waar ik vroeger hooide en molk nu zulke grote schepen te zien liggen.

Omdat de uiterwaarden zoveel mogelijk droog te houden zat er tussen de Arkenswaard en de Rijswaard een sluis. Wanneer het water op de Maas laag was werd die sluis geopend, werd het hoog dan draaide men die weer dicht.

Ik weet nog dat er naast de oprit 50 meter vanaf de dijk een schuurtje stond waar een

waterpomp in stond die het water onder de weg door naar de Maas pompte. Aan een kant van de oprit is de sloot nog te zien. Nu ligt er bij de haven een buis met een terugslagklep die gaat open als het water aan de binnenkant hoog staat. Maar zodra het water aan de buitenkant hoger wordt druk het Maaswater die klep dicht. Geen gedraai aan een sluis, geen gemaal op stroom het regelt zichzelf. Zo ziet men aan alles komt een keer een eind maar een ding weet ik zeker dat ik aan de directeurs en personeel goede herinneringen heb overgehouden.

Gijs van de Werken

Van de Oranjevereniging

Koningsdag

2018

Voorwoord voorzitter:

Een typisch Nederlandse traditie is de aubade op Koningsdag, waarbij het volk de koning toezingt. Vaak treedt de plaatselijke burgemeester of een lid van college van B & W als vertegenwoordiger van de koning op.

Al vele jaren organiseert de gemeente Zaltbommel op Koningsdag een Oranjereceptie voor alle gedecoreerden en ereburgers. Ieder jaar in een andere kern. Tijdens deze Oranjereceptie laten de gedecoreerden zich graag verrassen door de plaatselijke aubade.

Van meerdere dorpsbewoners hebben wij regelmatig het verzoek gekregen of we een aubade ook eens in Nederhemert kunnen organiseren. We hebben dat verzoek ter harte genomen.

Koningsdag 2018 zal er dit jaar daarom ook wat anders uitzien dan gebruikelijk. Onze 'eigen' activiteiten worden verplaatst naar het middagprogramma en 's ochtends is er de aubade.

We nodigen dan ook alle inwoners van Nederhemert uit om bij de aubade aanwezig te

zijn. Om 10:30 uur wordt de vlag gehesen en zingen we het volkslied. Daarna hopen we in lijn van deze traditie ook nog enkele liederen te zingen, waarna de burgemeester een toespraak zal houden.

De aanwezige kinderen zullen door de Oranjevereniging van een traktatie worden voorzien en voor de volwassenen is er een kopje koffie of thee.

Uw aanwezigheid bij de aubade wordt dan ook zeer op prijs gesteld. Niet in het laatste als een blijk van waardering aan alle gedecoreerde aanwezigen: mensen uit ons eigen dorp en de omliggende kernen die zich op wat voor manier dan ook hebben ingezet voor de maatschappij.

We zien jullie graag op Koningsdag!

De aubade is rondom dorpshuis "de Gaarde"

Koningsdag 2018

27 april is het weer Koningsdag, deze dag willen wij weer graag met u, groot en klein, gaan vieren. Zoals hierboven te lezen is, ziet deze dag er dit keer anders uit dan andere jaren. We zullen starten met de aubade. De gehele ochtend zullen we aanwezig zijn bij Dorpshuis de Gaarde.

Na de middag verhuizen we weer naar het oude terrein van Gebr Vos, hiervoor hartelijk dank alvast! Vanaf 12:00 zijn hier de kinderen weer welkom op de kledjesmarkt om hun spulletjes te verkopen. Vanaf 12:30 is iedereen welkom om naar alle spulletjes te komen kijken en zeker niet vergeten om misschien wel iets leuks te kopen ;-).

Om 14:00 zullen we van start gaan met de zeepkistenrace. Wie gaat er het snelst van de dijk af en komt het verste? Welke zeepkist is het mooist? We zullen het weer gaan zien!

Ook onze fietspuzzeltocht laten we zeker niet achterwege. We zijn alweer druk bezig om een

leuke route uit te stippelen en gaan weer proberen om leuke foto's te maken. Dit jaar hebben we een inschrijftijd, iedereen kan tussen 15:30 en 16:00 inschrijven en als je jezelf hebt ingeschreven, mag je gelijk vertrekken!

Rond half 7, (mits iedereen weer terug is van de fietspuzzeltocht) zullen we de prijsuitreiking houden.

Ook de innerlijke mens vergeten we niet, er zijn weer heerlijke friet, snacks, warme en koude dranken te koop!

Programma koningsdag 2018

Locatie: Dorpshuis Nederhemert

9:45 uur ontvangst

10:30 uur Aubade

10:45 uur toespraak Burgermeester

11:00 uur receptie

12:00 uur einde receptie

Locatie: voormalig terrein Gebr. Vos

12.30 uur opbouwen kleedjes markt

13:00 uur kleedjes markt

14.00 uur zeepkisten race

15.30 tot 16.00 uur Inschrijven Fiets puzzel tocht

18:30 uur Prijsuitreiking

Wandelclub

Wandelen is een laagdrempelige manier om te bewegen.

Wil je bijvoorbeeld langzaam het bewegen weer oppakken of houd je gewoon enorm van wandelen? Dan kan dat. In Nederhemert er is al 2 jaar een groepje die samen wandelen en waarbij iedereen vrijblijvend kan aansluiten. Aanmelden en afmelden is niet nodig. De groep bestaat uit snelle en minder snelle wandelaars, maar we houden rekening met elkaar en passen ons tempo aan. De wandeling start iedere dinsdagmiddag om 13 uur vanaf het gezondheidscentrum in Nederhemert, en duurt ongeveer een half uur. Van harte welkom!

Fietsclub

Fietsclub TOP gaat weer fietsen

Fietsclub Top gaat weer fietsen nu de winter ons land heeft verlaten. Fietst u ook mee? Om de 14 dagen op een woensdagmiddag start de fietsclub vanaf Dorpshuis De Gaarde aan de Schoolstraat. Iedereen die mee wil fietsen is welkom. U hoeft zich van tevoren niet aan te melden. Gewoon komen en meegaan. De 1^e keer dat wij hopen te gaan is woensdagmiddag 18 april. Zet de datum in de agenda. De groep vertrekt om 13.30 uur. Als het die dag om 12.30 uur regent en de vooruitzichten zijn niet gunstig dan gaat het fietsen niet door. Maar twijfelt u, ga dan toch even kijken bij het dorps huis. Wij fietsen ongeveer op een middag een 25 kilometer maar daartussendoor stoppen wij voor een bakje koffie of thee of wat anders, maar die kosten zijn wel voor je zelf. Deelnemen aan de fietsclub, daar zijn geen verdere kosten aan verbonden, alleen je eigen consumptie betalen. Waar fietsen wij heen? Dat beslissen de dames Celia Biesheuvel en Cor van Hemert. Komt u ook op woensdagmiddag 18 april en dan verder om de veertiendagen? Nog wat, wij fietsen niet hard hoor, het gaat redelijk langzaam, want niet iedereen kan volop fietsen, ook daar houden ze rekening mee. Er zijn 12 datums gepland dat wij gaan fietsen en de organisatie rekent op vele deelnemers.

De volgende datums gaan wij fietsen: 18 april, 2 mei, 16 mei, 30 mei, 13 juni, 27 juni, 11 juli, 25 juli, 8 augustus, 22 augustus, 5 september en 19 september.

Dirk Brugmans

Flitsen uit het verleden

Flitsen uit het verleden (5)

Toen wij nog in het café aan 't Veer woonden – tot 1957 en er was nog niet verbouwd -- bevond de plee zich in het achterhuis. Het was een van binnen afsluitbaar hokje met een stenen opbouw, waarover een houten dek met een rond gat waarop een deksel paste. Als toiletpapier werden in keurige stukjes geknipte oude kranten gebruikt. De uitwerpselen, faecaliën en vrouwenurine (-mannen deden, en doen dat waarschijnlijk nog wel, hun plas buiten) waaraan verder geen water was toegevoegd, kwam zo'n drie meter lager in een gemetselde put met een inhoud van ca. 2.5 M³ terecht. Die put werd één of meerdere keren per jaar, maar bij voorkeur in de herfst, gelegegd door de brijige massa

een kruiwagen geplaatst oud 200-liter olievat. Zo werd de inhoud van de put naar de lapjes akkerland gereden (gekrooie op z'n Hèmerts) en daar tussen de overjarige planten of op nog om te spitten akkers verspreid. De regen en de vorst in de wintermaanden zorgden ervoor dat in het voorjaar, als het land weer bewerkt moest worden, van de faecaliën niets meer te zien was. Maar het krantenpapier had weinig geleden en zo kon je, als je 's zomers op je knietjes aardbeien zat te plukken, met een beetje geluk de krant van vorig jaar nog eens lezen.

Het is niet uitgesloten dat sommige waarnemingen van mij niet helemaal stroken met de werkelijkheid van toen. Maar zo zitten ze in mijn, weliswaar oude, geheugen. En zo heb ik ze, zonder raadpleging van andere ouderen, die er overigens niet veel meer zullen zijn, opgeschreven. Arie Smits (van t Vèèr)

Rietdekken

Rietdekken

Een oud ambacht wordt nog steeds uitgeoefend en in Nederhemert staan veel huizen met rieten daken en soms zijn die aan vernieuwing toe.

Op een zaterdagmorgen zijn rietdekkers nog druk bezig op het dak van pand Molenstraat 40, het toekomstige huis van Geert en Ria Bok.

Opmerkelijk

Een heel vreemde fietsenstalling in Nederhemert (Molenpad)

De dag afsluiten met een mooier uitzicht kan bijna niet...zonsondergang...

Koffie-walnoottaart

Ingrediënten:

Voor de taart:

- 225 gram boter, op kamertemperatuur
- 225 gram lichtbruine basterdsuiker
- 4 eieren
- 225 gram zelfrijzend bakmeel
- Snuf zout
- 60 gram walnoten, in kleine stukjes
- 60 milliliter sterke koffie, afgekoeld

Voor het glazuur:

- 30 milliliter sterke koffie, afgekoeld
- 175 gram boter, op kamertemperatuur
- 350 gram poedersuiker

De Hèmertse keuken

Bereidingswijze:

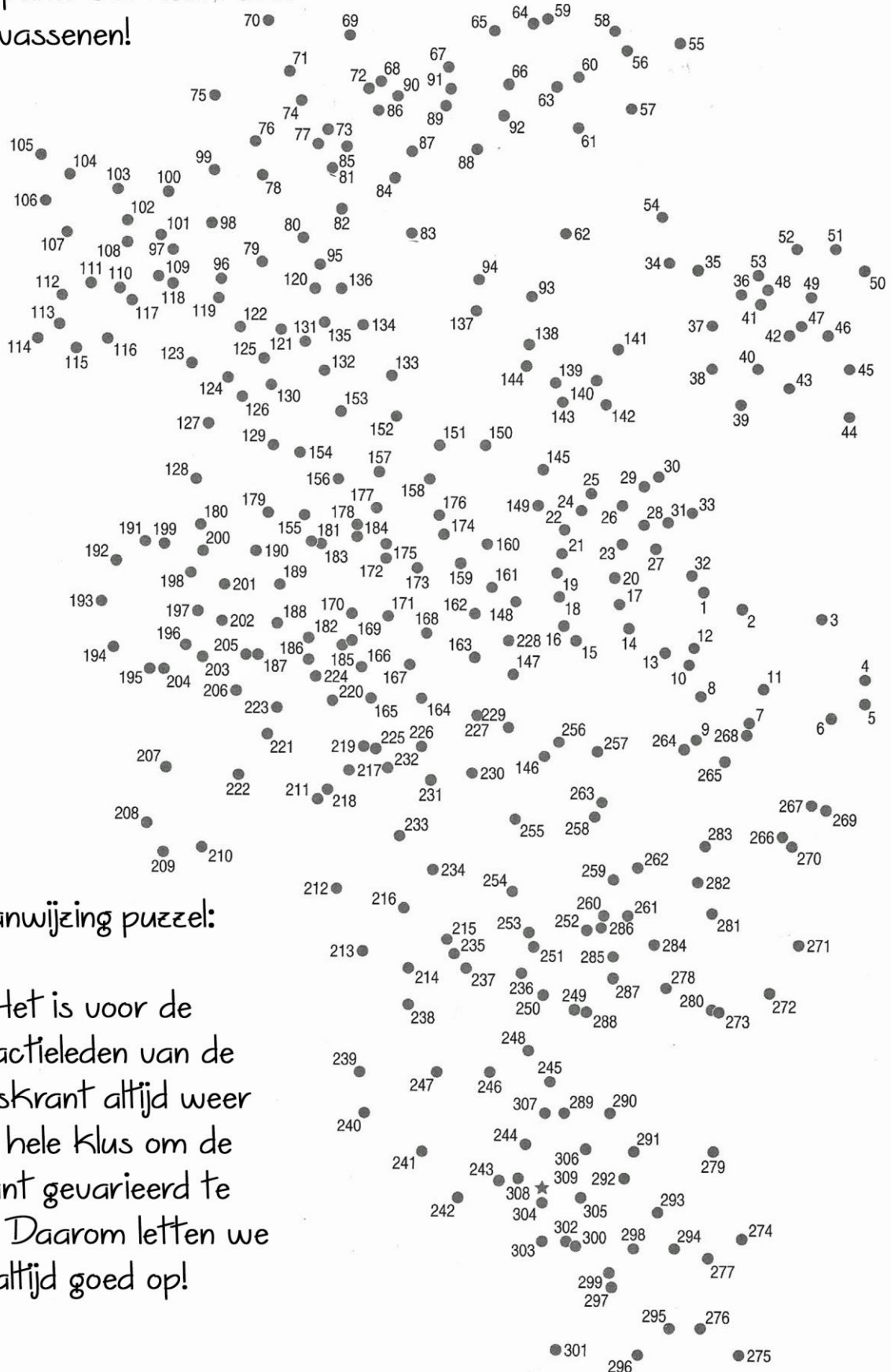
Vet een bakvorm in en bekleed met bakpapier. Klop de boter met de suiker met behulp van een mixer tot een bleek en luchtig mengsel. Voeg tijdens het mixen een voor een de eieren toe. Zeef het bakmeel met het zout boven een kom. Roer het voorzichtig door het botermengsel. Voeg als laatste de walnoten en de koffie toe en roer tot alles goed opgenomen is. Bak de taart in 45 tot 50 minuten gaar in een voorverwarnde oven van 180 °C. Als de taart is afgekoeld, snijd je de taart in twee of drie lagen.

Roer alle ingrediënten voor het glazuur door elkaar. Voeg eventueel een eetlepel melk toe om het glazuur wat losser te maken. Afhankelijk van het aantal lagen (2 of 3) het glazuur verdelen in 2 of 3 porties. Smeer een laagje glazuur tussen elke laag cake en boven op de taart.

Tip: maak de taart af door nog wat walnoten op de taart te leggen.

Puzzel

Verbind de nummers van punt tot punt. Ook leuk voor volwassenen!

Aanwijzing puzzel:

Het is voor de redactieleden van de dorpskrant altijd weer een hele klus om de krant gevarieerd te vullen. Daarom letten we altijd goed op!

Rouw

Op 19 december 2017 overleed

Roelof Johannes Oomen

Echtgenoot van Jantje Cornelia Oomen

In de leeftijd van 34 jaar

Laatst gewoond hebbend: Korenbloemstraat 4

Op 22 januari 2018 overleed

Aria Verheij

In de leeftijd van 86 jaar

Laatst gewoond hebbend: Zorgcentrum 't Slot

Op 29 januari 2018 overleed

Teunis van Ooijen

Echtgenoot van Pieterneel Hovestadt

In de leeftijd van 36 jaar

Laatst gewoond hebbend: Molendwarsstraat 5

Op 8 maart 2018 overleed

Gijsbert Antonie van Tuijl

Echtgenoot van Gerardina van de Werken

In de leeftijd van 69 jaar

Laatst gewoond hebbend: Maasdijk 58